

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

ועתה יגדל-נא כח אדני כאשר דברת לאמר:

זכר רחמיה יי וחסדיה כי מעולם הקשה:

ויתגדל ויתקדש שמה רבא בעלמא דירבא
ברעותה וימליך מלכותה בתיכון וביומיון ובחיי
דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב, ואמרו אמן.

יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמא.

יתברך וישתבח ויתפאר ויתרם ויתגשא ויתתדר
ויתעלה ויתהלל שמה דקדשא בריך הוא לעלא
ולעלא מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמא
דאמירן בעלמא ואמרו אמן:

אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתה:

ברוך אתה יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם
אלהי יצחק ואלהי יעקב האל הגדול הנבור והנורא
אל עליון גומל חסדים טובים וקנה הכל וזכר חסדי
אבות ומביא גואל לבני כניהם למען שמו באהבה:
זכרנו לחיים. מלך חפץ בחיים. וכתבנו בספר
החיים. למענה אלהים חיים. מלך עוזר ומושיע
ומגן. ברוך אתה יי מגן אברהם:

אתה נבור לעולם אדני מחיה מתים אתה רב להושיע.
מכלכל חיים בחסד מחיה מתים ברחמים רבים
סומך נופלים ורופא חולים ומתיר אסורים ומקום
אמונתו לישגי עפר. מי כמוך בעל גבורות ומי דומה
לך מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה:

מי כְּמוֹד אב הַרְחָמִים. וְזָכַר יְצוּרָיו לַחַיִּים בְּרַחֲמִים.
וְנִאֲמָן אֶתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים. בְּרוּךְ אַתָּה יי מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

קדושה לשון כבודת הספלה.

נְעִרִיצָה וְנִקְרִישָׁה בְּסוּד שִׁיחַ
שְׂרָפִי קָדֵשׁ הַמִּקְרִישִׁים שְׂמָה
בְּקָדֵשׁ כְּפָתוּב עַל־יַד נְבִיאָה
וְקָרָא וְהָאֱלֹהִים וְאָמַר: יי קדוש

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשְׂמָךְ קָדוֹשׁ
וְקָדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהִלְלֶךָ
סִלָּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי הַמְּלִיךְ
הַקָּדוֹשׁ:

קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יי צְבָאוֹת מְלֵא כְּלֵה־אֶרֶץ כְּבוֹדוֹ: יי כְּבוֹדוֹ מְלֵא עוֹלָם.
מְשֻׁרְתֵּי שׂוֹאֲלִים וְהָ לֹה אִיהָ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ. לְעִשְׂתָם בְּרוּךְ יֵאָמְרוּ:
יי בְּרוּךְ כְּבוֹדֵי מְקוֹמוֹ: יי מְקוֹמוֹ הוּא יִסֵּן בְּרַחֲמִים וַיְחַוֵּן עִם
הַמְּחַדְרִים שְׂמוֹ עָרֵב וְקָרַר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פְּעֻמִּים בְּאַחֲכָה שְׂמַע
אוֹמְרִים: יי שְׂמַע יִשְׂרָאֵל יי אֱלֹהֵינוּ יי אֶחָד: יי אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ
הוּא אֱבִינוּ הוּא מְלִכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנו. וְהוּא יִשְׁמָעֵנוּ בְּרַחֲמֵי שְׁנִית
לְעֵינֵי כָל־חַי לְהַיּוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים. יי אֱלֹהֵיכֶם:

נְפָאֵרִים וְנִסְכָּנִים קִסְלוֹת חֵין חֲמוּרִים אֱלֹהֵיכֶם.

אֱלֹהֵיכֶם שׁוֹפֵט צָרָק וּבְמִישׁוֹר לְאֻמִּים. מֵרַת תְּדִין יִהְיֶה
לְרַחֲמִים. וַיִּכְפַּר זִדּוֹנוֹת וַיִּשְׁנָנוֹת עֲוֹנוֹת וְאֲשָׁמִים. אֲרוֹן חֲסָאִים
הַצָּהָר וְהַלְבֵּן בְּתֻמִּים. לְכַפֵּרָה מְקוּיִם לִילוֹת וְיָמִים. חֲזוֹה עֲשָׂה
מִתְעַנִּים וְצָמִים. וְזָכוֹר בְּרִית רֵאשׁוֹנִים הַיְשָׁרִים וְהַתְּמִימִים.
קָיָם לְבִנְיָהֶם שְׂכֻרֵת קְדוּמִים. וַיְמַלֵּךְ מֶלֶכָם לְעוֹלָמִי עוֹלָמִים:
יי וּבְרַבְרֵי קִדְשָׁה כְּתוּב לֵאמֹר: יי יְמַלֵּךְ יי לְעוֹלָם אֱלֹהֵיךָ צִיּוֹן לְדָד
וְדָד הַלְלוּנָהּ:

יי לְדָד וְדָד נְגִיד גְּדֻלָּה וְלִנְצָח נִצְחִים קִדְשָׁה נִקְדִּישׁ וְשִׁבְחָה
אֱלֹהֵינוּ מְפִינֵנוּ לֹא יִמוּשׁ לְעוֹלָם וְעַד כִּי אֵל מְלִיךְ גְּדוֹל וְקָדוֹשׁ אַתָּה.
בְּרוּךְ אַתָּה יי הַמְּלִיךְ הַקָּדוֹשׁ:

תְּכַנֵּנָה שְׂבֵת רְצִית קְרִבְנוּתִיהָ. צִיּוֹת פְּרוּשִׁיהָ עִם
סִדּוּרֵי נִסְכָּיָהּ. מַעֲנִינָהּ לְעוֹלָם כְּבוֹד יִגְחָלוּ. מוֹעֲמִיהָ
חַיִּים זָכוּ. וְגַם הָאוֹהֲבִים דְּבָרֶיהָ גְּדֻלָּה בְּחָרוּ. אָז

מסיני נצטוו עליה. ותצונו יי אלהינו להקריב בזה קרבן מוסף שבת בראוי: יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתעלנו בשמחה לארצנו ותטענו בגבולנו. ושם נעשה לפניך את-קרבנות חובותינו. תמידים בסדרם ומוספים בהלכתם. ואת מוסף יום השבת הזה. נעשה ונקריב לפניך באהבה כמצות רצונך כמו שכתבת עלינו בתורתך על ידי משה עבדך מפי כבודך באמור.

וביום השבת שגיר כבשים בגרשנה תמימם ושגיר עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן ונסכו: עלת שבת בשבתו עלעלת התמיד ונסכה:

ושמחו במלכותך שומרי שבת וקוראי ענג עם מקדשי שביעי. כלם ישבעו ויתענגו מטובך. ובשביעי רצית בו וקדשתו חמדת ימים אותו קראת זכר למעשה בראשית:

אלהינו ואלהי אבותינו רצה במנוחתנו קדשנו במצותיך ותן חלקנו בתורתך שבענו מטובך ושמחנו בישועתך וטהר לבנו לעבדך באמת והנחילנו יי אלהינו באהבה ובִרצון שבת קדשך ויגדו בזה ישראל מקדשי שמך. ברוך אתה יי מקדש השבת:

רצה יי אלהינו בעמך ישראל ובתפלתם. והשב את העבודה לרביר ביתך ואשי ישראל ותפלתם באהבה תקבל ברצון ותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך.

וְתַחֲזִיגָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבָה לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בְּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחְזִיר שְׂכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים ורבנים

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׂאֵתָה הוּא
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל
בָּשָׂר יוֹצֵרנוּ יוֹצֵר בְּרָאשִׁית בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
עַל שֶׁחַיֵּיתָנוּ וְקִמַּמְתָּנוּ בְּנוֹתָנוּ
וְתַקַּמְתָּנוּ וְתַאֲסוּת גְּלוּתֵינוּ לְחַצְרוֹת
קִדְשֶׁךָ לְשִׁמְךָ הַקָּדוֹשׁ וְלַעֲשׂוֹת רַצְוֶנָה
וְלַעֲבֹדָה בְּלִבְךָ שָׁלֵם עַל שְׂאֵתָנוּ
מוֹדִים לָךְ. בְּרוּךְ אַתָּה הַהוֹדָאוֹת:
נִסִּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עָמְנוּ וְעַל גְּפִלְאוֹתֶיךָ וְשׁוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל
עֵת עָרַב וּבִקְרָא וְצַהֲרִים. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ
וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תָמוּ חַסְדֶּיךָ מֵעוֹלָם קִיְּנוּ לָךְ:
וְעַל כָּלֵם יִתְבָּרֵךְ וְיִתְרוֹמֵם שִׁמְךָ מַלְכֵנוּ תָמִיד
לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוּב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכָל הַחַיִּים יוֹדֶךָ סֵלָה וְיִתְלַלוּ אֶת־שִׁמְךָ בְּאַמֶּת הָאֵל
שׁוֹעֲתֵנוּ וְעוֹרֲתֵנוּ סֵלָה. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וְגִלָּה
נֶאֱמָה לְהוֹדוֹת:

יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בְּרַכְנוּ בְּבִרְכַּת הַמַּשְׁלֵשֶׁת בְּתוֹרַת הַבְּתוּבָה
עַל יְדֵי מִשְׁחַ עֲבֹדָה הַאֲמִנָּה מִפִּי אֲהָרֹן וּבְנָיו כְּהֹנִים עִם קְדוּשָׁה בְּאִמּוֹר:
יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיִתְקֶנָּה: יֵשֵׁא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיִשֶּׁם
לָךְ שָׁלוֹם:

שִׁים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וְחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ בְּרַכְנוּ אֲבִינוּ בְּלָגֵנוּ בְּאֶחָד בְּאוֹר
פְּנִיךָ כִּי בְּאוֹר פְּנִיךָ נִתְּתָה לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תוֹרַת חַיִּים

וְאַהֲבַת חֶסֶד וְצִדְקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם.
וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמּוּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־
שָׁעָה בְּשָׁלוֹמְךָ.

בְּסֵפֶר חַיִּים יְיָ יֵהְיֶה יִשְׁלוֹם וּפְרֻנְסָה טוֹבָה נִזְכָּר וְנִכְתָּב
לְפָנֶיךָ אֲנִי־וְכָל־יֵהְיֶה בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים
וְלִשְׁלוֹם. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ עוֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהֵי. נִצּוֹר לְשׁוֹנֵי מַרְעַ וּשְׁפָתֵי מוֹדֵב מִרְמָה.
וְלִמְקַלְלֵי נַפְשֵׁי תְדוּמָה וְנַפְשֵׁי כַּעַס לְכָל תַּהֲוָה: פֶּתַח
לְבִי בְּתוֹרָתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוּף נַפְשִׁי. וְכָל תַּחֲוָשִׁים
עָלֵי רַעַה מִהֲרֵה הַפֵּר עֲצָתָם וְקַלְקַל מַחֲשַׁבְתָּם.
עֲשֵׂה לִמְעַן שִׁמְךָ. עֲשֵׂה לִמְעַן יְמִינְךָ. עֲשֵׂה לִמְעַן
קִדְשֶׁתְךָ. עֲשֵׂה לִמְעַן תּוֹרָתְךָ. לִמְעַן יִחַלְצוּן יִדְיֶיךָ.
הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעֲנִי: יִהְיֶה לְרָצוֹן אֲמִרְפִּי וְהַגִּיוֹן לְבִי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְנֶאֱלִי: עֲשֵׂה שָׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה
שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאֲמִרוֹ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׂיִבְנֶה
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ:
וְשֵׁם גִּעְדְּךָ בִּירְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קִדְמָנוּת:
וְעֲרֵבָה לִי מִנַּחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים
קִדְמָנוּת:

עין כאלקינו, קדיש מתקבל, Der Vorbeter wiederholt die Tefillah; hierauf קדיש יתום. עליו

למנחה נכנסים לביהמ"ד ולחזנים אשרי זכא לציון ולחיי"כ זה.
 (ואני תפילתי לך יי עת רצון אלהים כרב חסדך ענני באמת ישעך.)
 ומוליחין ס"ח וקורין בסדר השבוע, ומחזירין ס"ח להיכל ולחזרין ח"ק ומתפללין שבע.
 אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך:

ברוך אתה יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם
 אלהי יצחק ואלהי יעקב האל הגדול הגבור והנורא
 אל עליון גומל חסדים טובים וקנה הכל וזוכר חסדי
 אבות ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה:
 וזכרנו לחיים. מלך חפץ בחיים. וכתבנו בספר
 החיים. למענה אלהים חיים. מלך עוזר ומושיע ומגן.
 ברוך אתה יי מגן אברהם:

אתה גבור לעולם אדני מחיה מתים אתה רב להושיע.
 מכלל חיים בחסד מחיה מתים ברחמים רבים
 סומך נופלים ורופא חולים ומתיר אסורים ומקים
 אמונתו לישיגי עפר. מי כמותך בעל גבורות ומי דומה
 לך מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה.
 מי כמותך אב תרחמים. וזכר יצוריו לחיים ברחמים.
 ונאמן אתה לתחיות מתים. ברוך אתה יי מחיה המתים:

קדושה לשין כחורם הספלה.

י נקדש את שמך בעולם בשם שמקדישים אותו
 בשמי מרום בפתוב עליך נביאה וקרא זה אליה
 ואמר. וימקדוש קדוש קדוש יי צבאות מלא כל הארץ
 כבודו: יי לעמיתם ברוך יאמרו. ויי בבור
 ממקומו: יי וברברי קדשה פתוב לאמר. ויי מלך
 לעולם אלוקה ציון לדר נדר הללויה: יי לדר נדר
 נגיד גדלה ולנצח נצחים קדשתה נקדיש ושבחה
 אלהינו מפנינו לא ימוש לעולם ועד כי אל מלך
 גדול וקדוש אתה. ברוך אתה יי המלך הקדוש:

אתה קדוש
 ושמך קדוש
 וקדושים בכל-
 יום יהללוך
 סלה. ברוך
 אתה יי המלך
 הקדוש:

אתה אחד ושמוך אחד. וכי בעמך ישראל גוי אחד
בארץ. תפארת גדלה. ועטרת ישועה. יום מנוחה
וקדשה לעמך נתת: אברהם יגל. יצחק ירנן. יעקב
ובניו יגוהו בו: מנוחת אהבה וגדבה. מנוחת אמת
ואמונה. מנוחת שלום ושלוח והשקט ובטח. מנוחה
שלמה שאתה רוצה בה. יכירו בך וידעו כי מאתך
היא מנוחתם ועל מנוחתם יקדישו את שמוך:

אלהינו ואלהי אבותינו רצה במנוחתנו קדשנו
במצותך ותן חלקנו בתורתך שבקענו מטובך ושמחנו
בישועתך וסתר לפני לעבדך באמת. והגדילנו יי
אלהינו באהבה וברצון שבת קדשך. ויגוהו בה ישראל
מקדשי שמוך. ברוך אתה יי מקדש השבת:

רצה יי אלהינו בעמך ישראל ובתפלתם. והשב
את העבודה לדביר ביתך ואשי ישראל ותפלתם
באהבה תקבל ברצון ותהי לרצון תמיד עבודה
ישראל עמך.

ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים. ברוך אתה
יי המחזיר שביבתו לציון:

מודים ורבנן.

מודים אנחנו לך שאתה
הוא יי אלהינו ואלהי אבותינו אל חי כל
בשר יוצרנו יוצר בראשית ברכות
והודאות לשמו הגדול והקדוש
על שהחייטנו וקצתנו כן תחיינו
ותקיינו ותאסוף גלותינו לחצרות
קדשך לשמך חסיד ולעשות רצונך

מודים אנחנו לך שאתה
הוא יי אלהינו ואלהי אבותינו
לעולם ועד. צור חיינו מגן
ישענו אתה הוא לדור ודור.
גודה לך וגם פרח תהלתך על

חיינו המסורים בידך ועל ולעבדך בלכב שלם על שאנחנו
בשמותינו הפקודות לך ועל מידים לך. ברוך אל ההודאות:
נסיך שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל
עת ערב ובקר וצהרים. השוב כי לאכלו רחמך
והמרחם כי לאתמו חסדיך מעולם קיינו לך:

ועל כלם יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד
לעולם ועד:

ובתוב לחיים טובים כל-בני ברייתך:

וכל החיים יודוך סלה ויחללו את-שמך באמת האל
ישועתנו ועזרתנו סלה. ברוך אתה יי השוב שמך ורך
נאה להודות:

שים שלום טובה וברכה חן וחסד ורחמים עלינו
ועל כל-ישראל עמך ברכנו אבינו כלנו באחד באור
פניך כי באור פניך נתת לנו יי אלהינו תורת חיים
ואהבת חסד וצדקה וברכה ורחמים וחיים ושלום.
וטוב בעיניך לברך את-עמך ישראל בכל-עת ובכל-
שעה בשלומך.

בספר חיים ברכה ושלום ופרנסה טובה נזכר ונכתב
לפניך אנחנו וכל-עמך בית ישראל לחיים טובים
ולשלום. ברוך אתה יי עושה השלום:

אלהי. נצור לשוני מרע ושפתי מדבר מרמה.
ולמקללי נפשי תדום ונפשי בעפר לכל תהיה: פתח
לבי בתורתך ובמצותיך תרדוף נפשי. וכל החושבים

עלי רעה מהרה הפר עצתם וקלקל מחשבתם.
 עשה למען שמך. עשה למען ימין. עשה למען
 קדשך. עשה למען תורתך. למען יחלצון ידיך.
 הושיעה ימין וענגי: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי
 לפניך יי צורי ונאלי: עשה שלום במרומו הוא יעשה
 שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

יהי רצון לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיבנה
 בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך:
 ושם נעבדך ביראה בימי עולם ובשנים קדמניות:
 וערכה ליי מנחת יהודה וירושלם בימי עולם ובשנים
 קדמניות:

השן חזר התפלה ולומר קדושת נקדש, קדיש תתקבל, עלינו,
 ואין אוננים פרקים ולא ברכי נפשי זמנחה דשנה זו:

לערבית מתפללין כזמארי ונוחלי שנת חלא שאין אוננים ויהי
 נועם ואחרי קדוש כשחל יום כפור גאחז מנינות החול.

שיר היחוד ליום ראשון.

1

אֲשִׁירָה וְאֶמְרָה לֵאלֹהֵי בְעוֹדִי. הָאֱלֹהִים הִרְעִה אוֹתִי מְעוֹדִי:
עַד הַיּוֹם הַזֶּה הַחֲזוֹקָתְךָ בְּיָדִי. חַיִּים וְחֶסֶד עָשִׂיתָ עִמָּדִי:
בָּרוּךְ אַתָּה וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדֶךָ. כִּי עָבַדְתָּ הַפְּלִיא חֲסִדֶּךָ:
אֱלֹהֵי מְרוֹם בְּמַה אֶקְרָא. וּבְמַה אֶכַּף לֵאלֹהֵי קָדְמִי:
אֱלֹהֵי הַרִים לְמַעְרָכָה. וְכָל עֲצֵי לְבָנוֹן בְּכָל עֲרוּכָה:
וְאִם כָּל בְּהֵמֹת וְחַיּוֹת קְרוּצִים. נִתְחִים עֲרוּכִים עַל הָעֲצִים:
וְאַף וַיּוֹת מִנְּבֶחַ מְבוֹסִים. דָּם בְּמִים לִים מְבֹסִים:
וּבְחֹל סֵלֶת דָּשָׁן וְשָׁמָן. בָּלוּל בְּרִבְבוֹת נַחֲלֵי שָׁמָן:
וְלֹאֲנֶכְה לְבוֹנָה וְסִמִּים. וְלִקְשֹׁנֶת כָּל רֹאשֵׁי בְשָׁמִים:
(וְאֵלֹהֵי גִרּוֹת עַל הַמְּנוֹרוֹת. יִהְיוּ מְאִירוֹת כְּשֶׁנִּי הַמְּאִירוֹת):
(וּבְהִסְרֵי אֵל לָחֵם הַפְּנִים. עַל שְׁלֹחֲנוֹת עֲרוּכִים בְּפָנִים):
וַיֵּן בְּמִטְר הַשָּׁמַיִם. וְשֹׁכֵר לְגִסְף בְּעֵינֹת מַיִם:
וְאֵלֹהֵי כָל בְּנֵי אָדָם כְּחַיִּים. לְיוֹם מְשׁוֹרְרִים בְּכִנּוּף רִנָּנִים:
וְכָל עֲצֵי עֵדֶן וְכָל עֲצֵי יַעֲרִים. כְּנוֹרוֹת וּנְבָלִים לְשָׁרִים:
וְכָל בְּנֵי אֱלֹהִים בְּקוֹל הִרְנֵתָם. וְחַפְזִכֶּם מִמְּסֻלוֹתָם:
וְכָל הַלְּבָבוֹן וְחַיָּה כָּלָה. אֵין דִּי כָּעַר וְאֵין דִּי עוֹלָה:
הוּא בְּכָל אֱלֹהֵי אֵין דִּי לְעִבּוֹד. וְאֵין דִּי לְקֹדֶם אֵל הַכְּבוֹד:
כִּי נִכְבְּדָתָּ מְאֹד מִלְּבָנוֹ. וּבְכֹחַ נִכְבְּדָתָּ לְאֶדְוָגְנוֹ:
אֲמָנָם לֹא יוֹכְלוּ בְּכֶדְךָ. כָּל חַי אֵף כִּי אֲנִי עֲבָדְךָ:
וְאֲנִי נִבְּחָה וְחִדַּל אִישִׁים. נִמְאָם בְּעֵינֵי וְשָׁפַל אֲנָשִׁים:
וְאֵין לְעֲבָדְךָ כָּל לְבָבְךָ. לְהַשִּׁיב לָךְ גְּמוּלָה עַל הַסְּתִיף:
כִּי הִרְבִּיתָ טוֹבוֹת אֵלַי. כִּי הִגְדַּלְתָּ חֲסִדְךָ עָלַי:
וְרַב שְׁלוֹמִים לָךְ תִּנְתִּי. כִּי עָשִׂיתָ טוֹבוֹת אֵתִי:
וְלֹא תִּנְתִּי לִי גְמוּלָתְךָ. כָּל טוֹבֹתֵי בָּל עָלֶיךָ:
עַל הַטּוֹבוֹת לֹא עֲבַדְתִּי. אֲמַת לְרַבָּא לֹא גְמַלְתִּיךָ:
אִם אֶמְרָתִי אֶסְפְּרָה נָא כְמוֹ. לֹא יִדְעִתִּי סְפּוֹרוֹת לְמוֹ:

ומה אָשִׁיב לָהּ וְהַכֵּל שָׁלָהּ. לָהּ שָׁמַיִם אֶף אֶרֶץ לָהּ:
 יָמִים וְכָל אֲשֶׁר בָּם בִּיָּדָהּ. וְכָל־ם יִשְׁבְּעוּן מִיָּדָהּ:
 וְאַנְחֵנוּ עִמָּה וְצִאָּהּ. וְחַפְצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנָהּ:
 וְאֵיךְ גַּעֲבֹד וְאֵין לֹאֵל יִהְיֶה. וְלִשְׁרֵפֶת אֵשׁ בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ:
 וְאֵיךְ גַּעֲבֹד וְאֵין וְכַח וּמִנְחָה. כִּי לֹא בָּאֵנוּ אֶל מִנְחָהּ:
 וּכְמִים אֵין לְהַעֲבִיר מִמָּאָה. וְאַנְחֵנוּ עַל אֲדָמָה מִמָּאָה:
 שֶׁשׁ אָנֹכִי עַל אֶמְרָהּ. וְאֵנִי בָּאֵתִי בְּדִבְרֶיהָ:
 כִּי כְּתוּב לֹא עַל זְבָחֶיהָ. וְעוֹלֹתֶיהָ אוֹכִיחֶהּ:
 עַל דָּבָר וְכַח וְעוֹלֹתֶיהֶם. לֹא צִוִּיתִי אֶת אֲבוֹתֵיהֶם:
 מִחַ שְׁאֲלֹתִי וּמִחַ דְּרָשְׁתִּי. מִמָּהּ כִּי אִם לִירְאָה אוֹתִי:
 לַעֲבֹד בְּשִׂמְחָה וּבְלֵב טוֹב. הִנֵּה שָׁמַע מִזְבַּח טוֹב:
 וְלֵב נִשְׁבֵּר מִמִּנְחָה שְׂהוֹרָה. וְכַח־י אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה:
 וְכַח וּמִנְחָה לֹא חֲפָצָהּ. חֲטָאת וְעוֹלָה לֹא שְׁאֲלָהּ:
 מִזְבְּחָהּ אֲבָנָה בְּשִׁבְרוֹן לִבִּי. וְאִשְׁבְּרָה אֶף רוּחִי בְּקֶרְבִּי:
 רוּחַ לֵב אֲשִׁפִּיל וְאֵת רוּחַ עֵינַי. וְאֶקְרַע לִבִּי לְמַעַן אֲדַעֵי:
 שְׁבָרֵי רוּחִי חֵם וְכִחֶיהָ. יַעֲלוּ לְרָצוֹן עַל מִזְבְּחָהּ:
 וְאֲשַׁמֵּעַ בְּקוֹל הוֹדוֹתֶיהָ. וְאֶסְפְּרָה כָּל נִפְלְאוֹתֶיהָ:
 אֲשֶׁר יִדְעָה נַפְשִׁי אַחֲרֵיכֶּהּ. אֲמַלֵּל גְּבוּרֹת וְאַדְבָּרָהּ:
 וּמִחַ אֲעֲרֹף וְלֹא יִדְעֵתִי מִחַ. תִּיכּוֹל אוֹכֵל דָּבָר מְאֻמָּה:
 כִּי אֵין חֶקֶר לְגִדְּלָתוֹ. וְגַם אֵין מִסְפָּר לְתַבּוּנָתוֹ:
 חֶסֶם לֵב הוּא מִי בְּמֹהָוָה. שְׁגִיָּא כֵחַ לֹא מִצְאָנוּהוּ:
 עוֹשֶׂה גְּדוּלוֹת וְרַב נִזְרָאוֹת. גְּדוֹל אֵתָהּ וְעוֹשֶׂה גִּפְּלָאוֹת:
 עַד אֵין מִסְפָּר וְעַד אֵין חֶקֶר. וְלֹא נִדְּעַ כִּי לֹא יִחַר:
 אֵיזוֹ עֵין אֲשֶׁר תַּעֲיִדָהּ. וְאֵיזוֹ פֶּה אֲשֶׁר יִגִּידָהּ:
 מִי לֹא רָאָה וְלֵב לֹא יִדְעָה. וְאֵיזוֹ שִׁבְחָה אֲשֶׁר יִצְעָה:
 גַּם מִשְׁרֵתֶיהָ לֹא רָאוּהָ. וְכָל חֲכָמֵי לֵב לֹא מִצְאוּהָ:
 אֵתָהּ לְבָדָה מִבִּיר שִׁבְחָהּ. וְאֵין וּלְתָהּ יוֹדַע בְּחֶסֶד:
 וְאֵין יוֹדַע בְּלַעֲדֶיהָ. שְׁבָחוֹת רֵאוּיֹת לְכַבוֹדָהּ:

שיר היחוד ליום שני

על כן תבורך בראוי לך. כפי קדשך בבורך וגדלך:
 ומפי הכל בכל אילותם. כפי מדע אשר אתה חננתם:
 יודו פלאה השמים. ויאדוה קולות מים:
 ויוריעו לך כל הארץ. יודוה כל מלכי ארץ:
 אף יודוה כל תעמים. וישבחוה כל האמים:
 כל ירע יעקב עבדיה. כי עליהם נברו חסדיה:
 את שם יי יגללו כלם. אל אלהים אמת וימלא עולם:
 כבוד אתה יחיד ומיוחד ה' אחד ושמו אחד:

ליום שני.

נאני עבדך בן אמתך. אדבר אמלל גבורותיה:
 ודרכי שבחך קצתם אספרה. מעשיך מה נורא אומרה:
 אין אליה ערוך בספר. אנידה עצמו מספר:
 חקר אלוה לא ימצא. ותכלית שדי לא תקצה:
 ולתבניתו הלא אין חקר. ומספר שני לא יחקר:
 וגם אין מספר לגדודיה. בצבאותיה אות בבורך:
 איזו עין אשר תעידה. וסי לא ראה פני בבורך:
 גבון וחכם הן לא ידע. ואיך אערוד על אשר לא אדע:
 ואם יאמר איש עד תכליתו. אערוד אליו ובמתבנתו:
 אבא ואמצא תכלית שבחו. לא נאמנה את אל רוחו:
 יבלע כי לא ידע ערכו. אחרית פיהו ראשית דרכו:
 ועמדי לא בן אנכי. ופי לא אתן לחטוא וחכי:
 אספרה לאמי קצות דרכי אל. ולישראל מה פעל אל:
 בכתוב אמרו לאלהים. מה נורא מעשיך אלהים:
 ואמר עם זו צרתי. לי יספרו שמי ותהלתי:
 במצרים שמתי עלילותי. למען תספר את אותותי:
 נאני עבדך על כן אספר. באשר ארוש מעל ספר:
 תהלל נפשי כח מעשיך. וכל קרבי את שם קדשך:

וּבְכָל עֵנְיִי. וּבְכָל לְבִי אֹדֶה אֶת אֲדֹנָי:
 גַּם בְּגִרְוֹנִי רֹמְמוֹתֶיךָ. וְאֵת פִּי אֲמַלֵּא תְהַלְתֶּךָ:
 כִּי פִי יִגִּיד תְּהַלְתֶּךָ. כָּל הַיּוֹם אֶת תִּפְאֲרֶתְךָ:
 וְאִמְרָה גַּא עֲזוּז גִּוְרָאוֹתֶיךָ. וְאֲשִׁיחָה דְבָרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ:
 וְאֶזְכִּיר טוֹבָה וְצִדְקוֹתֶיךָ. חֲסִדֶיךָ וְגִבּוֹרוֹתֶיךָ:
 יִדְעֵתִי כִּי גָדוֹל אַתָּה. עַל כָּל אֱלֹהִים מְאֹד גָּדֹלְתָּ:
 כִּי כָל אֱלֹהֵי תַעֲמִים הֵם. אֱלִילִים אֱלֹמִים רוּחַ אֵין בָּהֶם:
 הֵן לְעוֹבְדֵיהֶם גָּמוּל אֵין מוֹשִׁיבִים. וְלִמָּחָה לָהֶם תִּפְחֶה מְטִיבִים:
 וּבַעֲת צָרָה אֹז וְתַפְלָלוּ. וְלֹא יַעֲנוּם כִּי לֹא יוֹעִילוּ:
 דּוֹרְשִׁים בְּכָל לֵב לְרוּחַ אֵין בּוֹ. וְקָרֹב יִי אֵל עִם קָרֹבֹו:
 הַיּוֹצֵר כָּל הוּא אֱלֹהֵינוּ. הוּא עֲשָׂנוּ וְלוֹ לְבַד אֲנַחְנוּ:
 עִם מְרַעֲיָתוֹ וְצֹאֵן יָדוֹ. נִבְרָךְ שְׁמוֹ כִּי לְעוֹלָם חֲסִדֹו:
 בָּצִיר לָנוּ מְאֹד נִמְצָאתָ. כִּי דּוֹרְשִׁיךָ לֹא עֹבְרִים:
 וְתַמִּיד בְּפִינוּ תְהַלְתֶּךָ. וּמַחְלִלִים לְשֵׁם תִּפְאֲרֶתְךָ:
 עַד אַתָּה כָּה וּבִכְבוֹדְךָ. וּמִשְׁרֵתֶיךָ אַף עֲבָדֶיךָ:
 אֲשֶׁר כְּבוֹדְךָ מְלֵא כָל הָאָרֶץ. וּכְבוֹדְךָ עַל כָּל הָאָרֶץ:
 גִּבּוֹרֵינוּ בְּחֵרוֹ אִתְּךָ. לְכָדָה לְעַבְדֹו וְאֵין לָדָר אִתְּךָ:
 גַּם אֲנַחְנוּ אוֹתְךָ לְבָרָךְ. נַעֲבֹד בְּבֶן אָב וּנְכַבְּדְךָ:
 וְהִנֵּנּוּ עַל יְחִוְדְךָ. יוֹסֵם וְלִילָה עֲרִיךָ:
 בְּפִי כִלְגֵנוּ וּבִלְבָבֵנוּ. שְׂאֵתָה לְבָדָה אֱלֹהֵינוּ:
 אֱלֹהֵינוּ עַל יְחִוְדְךָ. עֲדִים אֲנַחְנוּ וְנַעֲבָדֶיךָ:
 אֵין תְּחַלָּה אֵל רֵאשִׁיתְךָ. וְאֵין קֵץ וְתִכְלָה לְאַחֲרִיתְךָ:
 רֵאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מְבִלִי רֵאשִׁית. וּמְבִלִי אַחֲרִית וְאֵין לָב לְחֵשִׁית:
 אֵין קֶצֶף אֵל גְּבוּהוּתְךָ. וְאֵין סוּף לְעוֹמֶק מְדוּתֶיךָ:
 אֵין לָהּ סוֹכֵב וְאֵין לָהּ פֹּאֵה. עַל כֵּן אוֹתְךָ חֵי לֹא רָאָה:
 אֵין צָד וְצִלַּע יִצְלִיעֶךָ. וְרוּחֲב וְאוֹרְךָ (כ"ה ועומק) לֹא יִמָּצְעוּךָ:
 (אֵין פֹּאֵה לְסִבִּיבוֹתֶיךָ. וְאֵין תוֹף מְבַדִּיל בֵּינוֹתֶיךָ):
 אֵין חֲכָמָה אֲשֶׁר תִּדְעֶךָ. וְאֵין מַדָּע אֲשֶׁר יִגִּיעֶךָ:

שיר היחוד ליום שלישי

ולא ישיג אותה כל מדע. ואין שקל אשר יבין גודע:
ממך מאומה ואיכה אתה. ואיך בלי מאומה כל בראת:

ליום שלישי.

אמנם גרעתי כי אתה. אלהי יעקב כל יצרת:
אתה בורא ולא נבראת. אתה יוצר ולא נוצרת:
אתה ממית ואת כל תכלה. אתה מוריד שאול ואף תעלה:
ונאמן להחיות מתים אתה. ועל ידי גביאך בן חורעת:
ולא תמות אל חי ולא קמת. מעולם ועד עולם אתה:
משביר ומוליד ולא נולדת. מוחץ ורופא ולא חלית:
מות ומנוח אין לפניך. תנומה ושנה אין לעיניך:
חלא מקדם אל חי אתה. מאשר בך לא נשתנית:
ועד העולם לא תשתנה. מאלחותך לא תתגנה:
חדש וגושן לא נמצאת. חדשת כל ולא חדשת:
לא יחולו זקנה ובחרות. עליך גם שיבה ושמחות:
ולא חלו בך שמחה ועצב. ודמיון נוצר וכל דבר קצב:
כי לא יסובב אותה גשם. אף לא תדמה אל כל גשם:
כל היצורים גבול סבבתם. אל ראשיתם ולאחריתם:
כי תברואים בגבול שמתם. ולימי צבאם גבול תקפתם:
ולך אין גבול ולימך. ולשנותיך ולעצמך:
על בן אינה צריך לכל. לילה ולחסדה צריכים תכל:
חבל צריכים לצדקותיך. ואינה צריך לבריותיך:
כי טרם כל יציר הית. לבדה מאומה לא נצרכת:
ראשית ואחרית בידך ערוכים.

אתה כם וחס ברוחך שרוכים:

כל אשר תה בראשונה. ואשר יתה באחרונה:

כל היצורים וכל מעשיהם. וכל דבריהם ומחשבותיהם:

מראש ועד סוף תדע כלם. ולא תשכח כי אתה אצלם:
אתה בראתם ולבדך ערכם. לבדך תדע מקומם ודרכם:
סו אין דבר ממה געלם. כי לפניה נבונים כלם:
אין חושך ואין מנום וסתם. לנוס שמה ולהסתתר:
את אשר תבקש אתה מוצא. בלי נטות אליהם בעת שתדע:
כי את הכל באחת תראה. לבדך תעשה ואינך נלאה:
כי על גוי ועל אדם יחד. על כל תדבר ברגע אחד:
תשמע ברגע כל הקולות. ועק ולחש וכל התפללות:
אם תבין אל כל מעשיהם. ברגע תחקור כל לביהם:
ולא תאריך על מחשבותיה. ולא תתמהמה על עצתה:
אצל עצתה גורמה. לקץ ולמועד קריאתה:
וכלם באמת בתום וביושר. מבלי עורף ומבלי חוסר:
ממה דבר לא יאבד. ודבר ממה לא יכבד:
כל אשר תחפוץ תוכל לעשות. ואין מי מוחה בידך מעשות:
יכולת יי בחפצו קשורה. וברצות יי לא אתרה:
אין דבר סתר ממה נבחר. עתידות ועוברות לה הם יחד:
אשר מעולם ועד העולם. הם כלם בך ואתה בכלם:
חדשות תגיד וסוד דרכיה. אל עבריה ומלאכיה:
ואינה צריך להשמיעה. דבר סוד וסתם להודיעה:
כי ממה כל סוד יגלה. במהם על לב כל יציר יעלה:
בלב כל נבוא לא תמצא. מפני עתק לא יצא:
באין לו קצה ולא יחצה. לב לא יתור ואין פה פוצה:
באין לו רוחות ואין בו רוחות. אין לו שיחות בו מזיחות:
למרחוק מי ישא דעו. ללא תחלה ולא סוף להגיעו:
אגודים אחדים תוך וסוף וראש. פה ולב אכלום מדרוש ומחוש:
גובה ועומק נעוצים פסובב. חכם לב ונבון לא ילבב:
סובב (כ"י סובל) הכל ומלא את כל. ובהיות הכל אתה בכל:
אין עליו ואין מתתיה. אין חוץ לה ואין בינותיה:

שיר היחוד ליום שלישי

אין מראה וגב לאחוריה. ואין גוף לעוצם יחודה:
 ואין בתורה ממה נבדל. ואין מקום רק ממה נחדל:
 ואינה נאצל מכל ונבדל. ואין מקום רק ממה ונחדל:
 מקרה ושנוי אין בה נמצא. ולא זמן וערער ולא כל שמצא:
 כל זמן וכל עת אמה מכינם. אמה עורכם ואמה משנם:
 כל מדע לא ישיג אותה. אין שכל אשר ימצא אותה:
 כמדתה חכמתה. כגדלתה תבונתה:
 חכם אתה מאלה. חי מעצמה ואין כגיליה:
 וילת חכמתה אין חכמה. בלתי בינתה אין מושג:
 חלקת בלב חכמים שכל. ורוחה תמלאם ודעתם תשכל:
 מבצערי כוחה אין גבורה. ומבצערי עזה אין עזרה:
 אין נכבד כי אם כבודו. ואין גדול כי אם גדלותו:
 כל יקר וכל טוב מנה. לאשר תחפץ. עשות חסדיה:
 אין חקר לגדלתה. ואין מספר לתבונתה:
 אין עוד וילת תנויתה. חי וכל תוכל ואין בלתה:
 ולפני הכל כל היית. ובהיות הכל כל מלאת:
 לא לחציה ולא הטוה. יצויה אף לא מעטוה:
 בעשותה כל לא נבדלת. מתוה מלאכתה לא נחדלת:
 בעשותה את השמים. ואת הארץ ואת השמים:
 לא קרבוה ולא רחקוה. כי כל קירות לא יחלקוה:
 ורם מים לא ישטפה. ורוח כביר לא יחדפה:
 אף כל טנופת לא תטנפה. אש אוכלת אש לא תשרפה:
 לתנויתה אין חסרון. ולחנה אין יתרון:
 כמו היות לעולם תהיה. חוסר ועורף בה לא יהיה:
 ושמה מעידה כי הית. והנה ותהנה ובכל אמה:
 הנה לעולם וכן נודעת. געידה וכן בה העידות:
 שאמה היא ותנה בכל. שלה בכל וממה הכל:
 שמות יקרה יענו ועידה. בתורה יקרה בה יסתירו:

ליום רביעי.

ארומם אלתי אבי ואל. אנה אלתי צורי וגואלי:
 איחד אלתי השמים. והארץ בכל יום פעמים:
 אל חי אחד הוא בראנו. אביר ישראל אב לבקנו:
 אדוננו אדון כל הארץ. מה אדיר שמך בכל הארץ:
 אין באל אש אוכלה וקנא. לעולם יי אמת אל אמונה:
 אורי וישעי מעוז חיי. עליו תלוים כל מאורי:
 אלהים אמת הוא אלהים חיים. לא יקילו ועמו גוים (ואים):
 אדיר ואמין בן ורב אונים. אלתי האלהים ואדני האדונים:
 אלה עושי אישי וכוּעלי. אלה נעורי שומרי וצלי:
 בורא כל וישראל גואל. בריך אלהים אלתי ישראל:
 בורא רום הרים יוצר. מטה מטה לא יפצר:
 גאה מושב גמול על גאים. על הרמים ועל הנשאים:
 גבור בקומו לערוץ בעברה. מחדר גאנו מי לא ירא:
 גבוה כל אשר תחתיו נושא. וגדל כח גדולות עושה:
 גדול הוא ושמו בגבורה. אנה שאג מי לא ירא:
 הדרי דגול הוא מרכבה. אל נערץ בסוד קדושים רבה:
 הן יתיב בעתיק יומיו. יצא על שמאל ועל ימיו:
 הדרי והדור על בני עבדיו. הדור הדר הוא לכל חסידיו:
 הוא אל אלתי הרוחות לכל. בשר שומע תפלה מכל:
 ודאי ותיק ידע ועד. יי ימלוך לעולם ועד:
 (ואשר חרב גאוננו. להלחם מלחמתנו):
 זוכר לעולם ברית ראשונים. כיום אתמול לו אלה שנים:
 זה אלקינו וזה קנינו. וזכרת זה הוא מושענו:
 חלק יעקב יוצר חבל. חנוך יי וחסיד בכל:
 חי העולם יי חלקי. תבס הדוים יי חוקי:
 טוב ומטיב המלמד דעה. מהור עינים מראות ברעה:

שיר היחוד ליום רביעי

יֵשׁר יי וְיֵשׁר דְּבָרוֹ. יְדִידֵי יְדִידוֹת מִשְׁכָּנוֹת דְּבִירוֹ:
 יוֹעֵץ וְגוֹזֵר מִי יִסְיָרָנָה. וְיַחְתּוֹף וְיִפְעֵל וְיִמִּי יִשְׁכָּנָה:
 (יָפָה הוֹדִי יָפִיו וְטוֹבוֹ. יֵרָאוּ וְיִחַזּוּ צִיּוֹן בְּשׁוֹבוֹ):
 בְּגִבּוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת. יַעִיר קִנְאָה לַעֲשׂוֹת נִקְמוֹת:
 (בְּנֶשֶׁר עַל בְּנֵי נְשָׁרִים. נִשָּׂא עֲבָדָיו וְיֵשׁר הַדּוֹרִים):
 (כְּדוֹב שֶׁכּוֹל וּבְנֶמֶר שֶׁחַל. בְּרָקֵב וּבְעֵשׂ וְרוּחוֹ בְּנַחַל):
 (כְּדוֹב שֶׁכּוֹל וּבְנֶמֶר שֶׁנֹּקֵד. דְּבָרוֹ לַעֲשׂוֹת כְּמַסָּל שְׂקָד):
 בְּבִיר כֶּחַ לֵב כְּמוֹ שֶׁחַל. כְּלָבִיא וּכְבָּאֵרִי וְרוּחוֹ בְּנַחַל:
 (כְּאֶרֶז כַּחוֹר בְּגִדְלָתוֹ. כְּבָרוֹשׁ רַעֲנָן עֲנֻתְנוֹתָיו):
 (כְּתַפּוּחַ בְּרִיחוֹ עוֹז אֶתְחַבֵּתוֹ. עַל יִשְׂרָאֵל גְּאֻתוֹ):
 (כְּתַפּוּחַ בְּעֵצֵי חֵטֶר. בֶּן הוֹדִי עִם יוֹשְׁבֵי שְׁעָר):
 (כְּבִיר כֶּחַ לְמַרְגְּזֵי אֵל. גּוֹקֵם וְכַטֵּל הוּא לְיִשְׂרָאֵל):
 (כּוֹסִי מִנֵּת חֲלָקִי וְגוֹדְלִי. אֲנִי לְדוֹדִי נַחֵלָה וְדוֹדִי לִי):
 (כְּבוֹדִי יי לֹא אֶמְיָרְנֻה. הָאֶמְיָרְנוּהוּ וְהָאֶמְיָרְנוּ):
 (כְּאֶרְיָה יִשְׁאָג וְכַפִּיר יִנְהֵם. אֵל יִתְּנָה כֶּנֶר וְכֹאֵשׁ נִדְהֵם):
 (כְּרוּעָה גִּבּוֹר אֲשֶׁר לֹא יוֹכֵל. צֹאנֹו לְחֻצִּיל וְתִהְיֶה לְמֵאכָל):
 (כְּגִבּוֹר אֵין אֵיִל וְכֹאזְקָתָם. גַּם וּבֹזֶקֶת מִר צוֹרֶתָם):
 (כְּאֶרְיָה מִשְׁחִית וְכַפִּיר לְעוֹבְדָיו. בְּרָקֵב גַּם כְּעֵשׂ לְאוֹיְבָיו):
 (כְּבִיר כֶּחַ כְּשֹׁמֵר וְשִׁיתָ. וְלֹא יִשְׁאִיר כְּנֻקָּה וְזִיתָ):
 (כְּשֹׁמֵר וְשִׁיתָ צָרִים יִמְגֵּן. כְּצַפְרִים עֲפוֹת לְעִירוֹ יִגֵּן):
 (כְּנִשְׁמִי גִדְּבָה לָנוּ יָבֵא. כְּמִלְקוֹשׁ וְכַטֵּל לְדִבְקִים בּוֹ):
 (כְּנֶשֶׁר יִרְחֹף עַל גּוֹזְלָיו. וּבְצֵל כְּנָפָיו יִחַסּוּ מִיַּחֲלָיו):
 (כְּצַפְרִים עַל עִירוֹ יִגֵּן. וּבְצֵל כְּנָפָיו יִנְהֹוּת גִּנְיוֹן):
 (לְבָדוֹ (יי) הוּא וּנְפִלְאוֹת גְּדוּלוֹתָיו. עוֹשֶׂה אֵל גּוֹרָא עֲלִילוֹת):
 לְצִי וְעוֹפֵר הוֹמָה הוֹדִי. כִּי יִקְדָּמֵנִי אֱלֹהֵי חֲסִדִּי:
 לְפָנַי עֲמוֹ יֵשׁר הַדּוֹרִים. וְיִנְשָׂאֵם עַל בְּנֵי נְשָׁרִים:
 לְעוֹלָם חֲלָקִי הוּא וְצוֹר לְבָבִי. כָּלָה שְׂאֵרִי לָהּ וּלְבָבִי:
 (לְבָדוֹ יי הוּא וּנְפִלְאוֹתָיו. גְּדוּלוֹתָיו עוֹשֶׂה וְרַב גּוֹרָאוֹת):

מקום אמה לעולמה. ואין יודע את מקומה:
מוראי אל רועי ויוצרי. צור ילדני מחוללי וצורי:
מרום ומעוז הוא לי ומחסי. מגדל עוז שם יי מנוסי:
מלך יעקב משגב לנו. הוא מחוקקנו ומושיענו:
מגדול ישועות משען יהי לי. מבטח אלהים יי חילי:
מושל עולם מלכותה. בכל דור ודור ממשלתה:
מי יתנה פאח לי לצרה. חושע יי כי ירה לא קצרה:
מקור חיים מקוה ישראל. לא אעזוב כי מעוזי אל:
מגן ישעי וחרכב גאון. לשמה ולזכרה נפש פאנה:
מגן הוא לכל החוסים בו. אשרי אדם אשר עוז לו בו:
גבר וגעים גאור וגורא. גאדד וגאדד שמו בגבורה:
גאמן גצח ישראל וגואלו. לא ישקר אשרי כל חובי לו:
גצח ישורון האל הגאמן. מאלהיו יהודה לא אלמן:
גפלא על כל הגפלאים. ומתנשא על כל הנשאים:
גקדש וגערז אלהי קדושי. גכון וגשגב יי נסי:
גוקם וגומר ובצל חימה. לצריו לאויביו איש מלחמה:
גרי יי גהלו גרו. עלי ראשי וגר לרגלי דברו:
סומך וסועד יי סלעי. סובל וסולח וגוֹשֵׁא פשעי:
סחרי יי סלעי וסחרי. סולח וסובל סעדי וסחרי:
סלעגו (יי) ומצודתנו. עזרתנו ומפלגנו:
עוזו וגבור עזי ועזרי. עליון עוז לי אל יהי ערי:
עיר וקדיש שֵׁת סביביו סתר. אכן אתה אל מסתתר:
עד מסתר לשלם גמול לאויביו. שומר ברית וחסד לאוהביו:
פדה את אברהם וידידו. הוא יפדה ישראל עבדו:
פחד יצחק וימן פחדו. על צרי בני יעקב עבדו:
פועל וחוקר ודורש ובודק. כל לקבות לו אתן צדק:
צדור חמור אשכול חפזר. נותן לעמו צריו חפזר:
צח ואדום דוד בצבאיו אות. על כן נקרא יי צבאות:

צדיק יי הצור תמים. אֶבְטַח עֲדֵי עַד בְּצוּר עוֹלָמִים:
 צָבָא הַשָּׁמַיִם מִשְׁתַּחֲוִים לוֹ. עֲרֵפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ:
 קָדוֹשׁ הוּא בְּכָל מִינֵי קִדְשוֹת. כִּתּוֹת שְׁלֹשׁ קָדוֹשׁ מִשְׁלֹשׁוֹת:
 קָיָם לְעֹלָמִין אֱלֹהָא חַיָּא. מָרָא דְאַרְעָא וּמָרָא דְשָׁמַיָא:
 קוֹנֵי מַרְחָם מִקְנָא לְשׁוֹנְאָיו. קָרוּ יִשְׁעֵי וְקָרוֹב לְקוֹרְאָיו:
 רַחוּק מִכָּל וְאֵת כָּל רוּאָה. כִּי רָם יי וְשָׁפֵל יִרְאָה:
 רוּעֵי יי לֹא אֶחָד כָּל. וְכִּי בָּח וְכִי חָסַד לְכָל:
 רַחוּם יי רוּפָא וּמַחְבֵּשׁ. לְשִׁבּוּרֵי לֵב וְעוֹן בּוֹבֵשׁ:
 רַעִי כָּלוּ הוּא מַחְמִידִים. מִשְׁפָּטָיו אֶמֶת מִתּוֹקִים וְחַמְדִּים:
 רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מַעֲלָם וְעַד עוֹלָם אֶתָּה אֵל שׁוֹכֵן עַד:
 שְׁלִיט מְלָךְ שְׁמַיָא בְּכָל דֵּר וְדֵר. לִיה אֲנָא מִשְׁבַּח מְרוֹמָם וּמְהֻדָּר:
 שְׁמַיָּשׁ וּמִגֵּן יי אֱלֹהִים. שׁוֹפֵט צָדֵק וּמַשְׁפִּיל גְּבוּהִים:
 שׁוֹגֵי כָּח לֹא מַצְאֲנֵהוּ. יִשְׁגִּיב בְּכַחוֹ וּמִי כִמְחוֹ:
 שְׁלֵמָה שְׁמוֹ כִּי שְׁלוֹ שְׁלוֹם. כִּי יִדְבֵּר אֵל חֲסִידָיו שְׁלוֹם:
 שֵׁם יי אֶתָּה אֲשֶׁר אֶתָּה. תּוֹעֲפּוֹת רָאם לוֹ כִּכְפִּיר וּכְאֲרֹחַ:
 שְׂדֵי מְאוּרֵי מַלְכֵי וְאֵלֵי. תְּלַלְיָהּ שְׁמוֹ בְּפִשֵּׁי הַלְלֵי:
 תַּמְסָם עִם יוֹשְׁבֵי נְטָעִים. הַשְׂרִיגִים שְׁלֶשֶׁת הָרוּעִים (כ"א רעִים):
 תַּתְּחַסֵּד תַּתְּכַר עִמָּם. וְעִם עֲקֹשִׁים תַּתְּפֵּל לְהַפָּם:
 תַּמִּים בְּרַבָּה פְּקִיף מִכָּל. תּוֹכֵל לְבָדָה לַעֲשׂוֹת אֵת כָּל:
 תּוֹחַלְתִּי וְסִכְרִי וְתִקְוֹתִי. תַּאֲנוֹת בְּפִשֵּׁי וְתִשׁוּקָתִי:
 תַּהֲלֵתִי וְתַפְאֲרָתִי וְעוֹ. מִיָּעִי אֲמִי גֹחִי וְגוֹי:
 תַּמִּים דְּעִים אֵל דְּעוֹת אֶחָד. כָּל הַלְבָבוֹת דּוֹרֵשׁ יַחַד:

ליום חמישי.

מִי כְמוֹהָ דְעָה מוֹרָה. גִּיב שְׁפָתִים אֶתָּה בּוֹרָא:
 מַחְשְׁבוֹתֶיךָ עִמָּקוֹ וְרַמּוֹ. וְיִשְׁגוּתֶיךָ לֹא יִתְמוֹ:
 לֹא לְמִדּוֹת חֲכָמָתְךָ. וְלֹא חֲכִינְיָהּ תִּבְנוּתְךָ:
 לֹא קִבְלָתָ מַלְכוּתְךָ. וְלֹא יִרְשָׁתָּ מַמְשִׁלְתְּךָ:

לעולם יהי לך לבנה. ולא לאחרים כבוד חזקה:
 ולא תתן לאלהים אחרים. תהלתך לפסילים וזרים:
 וכבוד וגם כל יקר מאתך. וכבודה לא לזרים אתך:
 אתה תעיר ביוהרה. ותורתך ועבדיך:
 אלקינו על יוהרה. אתה עד אמת ואנחנו עבדיך:
 לפניך לא אל הקדימך. ובמלאכתך אין זר עמוך:
 לא נעצת ולא למדת. בחדשה בריאות כי נבינות:
 במעמקי מחשבותיך. ומלכה כל פעלותיך:
 קצות דרכיך הלא הכרנו. ומפעשיך הן ידענו:
 שאתה אל כל יצרת. לבדך מאומה לא נגדעת:
 לעשות מלאכתך לא לחצת. וגם לעזר לא נצרכת:
 כי היית לפני הכל. ואז באין כל לא נצרכת כל:
 כי מאתכתך עבדיך. כל בראת לכבודה:
 ולא נודע אל וולתך. ואין כמוך ואין בלתך:
 ולא נשמע מן אז וסלאת. ולא קם ולא נהיה ולא נראה:
 וגם אחרית לא יהיה אל. ראשון ואחרון אל ישראל:
 ברוך אתה יחיד ומיוחד. יי אחר ושמו אחר:
 אשר מי יעשה במלאכתך. במעשיך וכגבורותיך:
 אין יציר וולת יצירתך. ואין בריאה כי אם בריאתך (כ"ל מלאכתך):
 כל אשר תחפוץ תעשה בכל. כי אתה בעלית על כל:
 אין כמוך ואין בלתך. כי אין אלהים וולתך:
 אתה האל עושה פלא. ודבר מן לא יפלא:
 מי כמוך נורא תהלות. אלהים לבדה עושה גרולות:
 אין אותות כמו אותותיך. אף אין מופת כמו מופתך:
 אין תבונה בתבונתך. אין גולה בגולתך:
 כי מאד עמקו מחשבותיך. וגבהו דרכי אורחותיך:
 אין נאנה כמו נאמה. אף אין ענה בענתך:
 אין קדשה בקדשתיך. אין קרבות כמו קרבותיך:

שיר היחוד ליום חמישי

אין צדקה כמו צדקתה. אין תשובה כתשובתה:
 אין זרוע כזרועותיה. אין קול כרעם גבורותיה:
 אין רחמים כרחמינותיה. אין חנינות כחנינותה:
 אין אלהות כאלהותה. ואין מפליא בשם תפארתה:
 כי שמוקיה אלים מרוצים. בזכרה לחוצים להפליא נחוצים:
 ואשר וחרטום לא ילחצוה. וכל שם ולחט לא ינצחוה:
 לא ינצחוה כל החכמים. כל הקוסמים והחרטמים:
 אתה משיב לאחור חכמים. לא יוכלו לה ערומים וקוסמים:
 להשיב לאחור מומותיה. להפך עצת סוד גורמה:
 מרצונה לא יעבירוה. לא ימחרוה ולא יאחרוה:
 עצמה תפך עצת כל יועצים. וענה מחליש לב אמיצים:
 אתה מצוה ופחדה משוה. ואין עליה פקיד מצוה:
 אמה מקנה ואינה מקנה. לה כל מקנה נפש תרנה:
 וכל היצורים וכל ענגנם. וכל יקר אשר בה אין דמיונם:
 לא מחשבותם מחשבותיה. כי אין בורא וולתה:
 ואין דמיון נפלא אלהיגו. ואין חקר נשגב אדונגו:
 סתור מכל סתור ועמוס. מכל עמוס ומכל עמוס:
 דק מכל דק וצפון מכל. צפון ויבול מכל ויבול:
 נשגב מכל נשגב ונעלם. מכל נעלם ושמו לעולם:
 גבוה מכל גבוה ועליון. מכל עליון ומכל חביון:
 חבוי ועמוק מכל עמוק. לך כל דעת עליו חמוק:
 שאין שכל ומדע וחכמה. יכולים להשוות לו כל מאומה:
 לא משיגים לו איד ונכמה. לא מוצאים לו דבר דומה:
 מקרה וערער ושנוי וטפל. וחבר ומסבך אור וגם אופל:
 ולא מוצאים לו מראה וצבע. ולא כל טבע אשר שש ושבע:
 לכן גבוהות כל עשתונות. וגבהלות כל החשבונות:
 וכל שרעפים וכל הרהורים. נלאים לשום בו שיעורים:
 מלשערהו ומלהגבילהו. מלתארהו ומלפרסמהו:

בְּכָל שִׁבְלֵנוּ חִפְשָׁנוּהוּ. בְּמַדְעֵנוּ לְמַצּוֹא מָה הוּא:
 לֹא מִצָּאָנוּהוּ וְלֹא יָדַעְנוּהוּ. אֵךְ מִמַּעֲשָׂיו הִכְרָנוּהוּ:
 שֶׁהוּא לְבָדוּ יוֹצֵר אֶחָד. חַי וְכָל יוֹכֵל וְתָכֵם מְיוֹחֵד:
 כִּי הוּא הָיָה לְכָל קוֹדֵם. עַל בֶּן נִקְרָא אֱלֹהֵי קֶדֶם:
 בַּעֲשׂוֹתוֹ בְּלִי כָל כְּאוֹם אֵת כָּל. יָדַעְנוּ כִּי הוּא כָל יָכוֹל:
 בְּאִשֶּׁר מַעֲשָׂיו בְּחֻכְמָה בָּלֵם. יָדַעְנוּ כִּי בְּבִינָה פַעֲלָם:
 בְּכָל יוֹם וְיוֹם בְּחִדְשׁוֹ בָּלֵם. יָדַעְנוּ כִּי הוּא אֱלֹהֵי עוֹלָם:
 בְּאִשֶּׁר הָיָה קוֹדֵם לְכָלֵם. יָדַעְנוּ כִּי הוּא חַי (וְקַיָּם) לְעוֹלָם:
 וְאֵין לְסֻדָּר אֶחָד יוֹצֵרֵנוּ. בְּלִבָּנוּ וְלֹא בְּסִפְרָנוּ:
 לְמִמַּשׁ וְגוֹדֵשׁ לֹא נִשְׁעָרָהוּ. לְסַפֵּל וְתוֹאֵר לֹא נִדְמָהוּ:
 וְלֹא נִחְשָׁבָהוּ לְעֶקֶר וְנֶצֶב. וְלֹא לְמִין וְכָל אֹזן וְלֵקֶל נִקְצֵב:
 כָּל הַנִּרְאִים וְהַנִּשְׁבָּלִים. וְהַמְדָּעִים בַּעֲשֹׁר פְּלוּלִים:
 וְשֹׁכֵעַ בְּמִיתוֹת וְשֹׁשֶׁת נְדוּת. וְשֹׁלֵשׁ גְּזֵרוֹת וְעֵתוֹת וּמִדּוֹת:
 הֵן בְּבִרְאֵי אֵין גַּם אֶחָד. כִּי הוּא בִּרְאָם בָּלֵם יָחַד:
 בָּלֵם יְכַלּוּ אֵת יִחְלֹפּוּ. הֵם יֵאָבְדוּ וְאֵת יִסּוּפוּ:
 וְאַתָּה תַעֲמֹד וְתִבְלָה בָּלֵם. כִּי חַי וְקַיָּם אַתָּה לְעוֹלָם:

(*) כל הנראים וכו' ה' הזה צעמנו הוא ל' ר' סעדי' גאון ז"ל צמאמר שני
 מספרו האמיתי, ונלאו התפרשים כולם לעמוד על סודו להעדר ידיעתם צחכמת
 ההבין, לכן אצאיהו: ידוע כי כל הנמלאים לא ימלאו מהיותם או ענם או מקרם,
 וימלאו בהבין לרמז"ס שער " ורות חן כלכן תזון פ"י וצפירושו למלות זרות
 למורה כי הסוגים העליונים לכל הנמלאים הם " מיני" אשר קראו עשרי מאמרות,
 וסגון העליון והראשון הוא העלם, והתשעה האחרים הם מקרים המשגים לעלם
 והם הכמות והאיכות והמצטרף והאנה והמצב והסתי הוא הזמן והלו הוא
 הקנין והפועל והמתפעל; ויאמר בן רשד כי צמאמר הכמות ימלאו שבעה מיני
 והם המספר, והגשם, והשעה, והקן, והמלאכים, והזמן, והמקום; ונכספ מיני
 הפועל והמתפעל הם ששה כמספר מיני התנועות והנרדיות המשגים לעלם
 בהשגות, שים מהם צמאמר העלם והם ההזון וההפסד שהם שינוי ימלאו צעלם
 מלד עליו והוא שיפשוט לירה וילגום לירה אחרת ונשתנה ועלם אל עלם אחר,
 ושני מהם צמאמר הכמות והם הצמיחה והיינו השינוי נקטנות לגלות, וההיתוך
 והוא שינוי מנללות לקטנות, ואחד צמאמר האיכות והוא השינוי בתכונותיו וממלאה
 אל מלאה או מקור אל חוס וכדומה, והוא הנקרא שינוי נחסם, ואחד מהם צמאמר
 האנה והוא ההעתק ומקום אל מקום; ויאמר עוד כי לכל גזירה ר"ל לכל מאמר
 נחר וחותך יתכנו ג' מיני ציבור, ציבור בגדר והוא אשר יתחצר מקום והבדל

שיר היחוד ליום ששי.

אָמַת לַבֹּדֶד יוֹצֵר כָּל הָאֵל. וְלֹא יִדְמָה מַעֲשֵׂה לַעֲוִישָׁה:
 כָּל הָאֲרָצוֹת לֹא יִכְלֹקֶה. וְאֵף שָׁמַיִם לֹא יִכְלֹקֶה:
 אִי (כ"א אף) יִחִילוּ מִן מַיִם חַיִּים. מִפְּנֵי אֱלֹהִים חַיִּים:
 רַעֲשָׂה אֶרֶץ וְנָסוּ מַיִם. וְנִטְפוּ (מַיִם) מִן הַשָּׁמַיִם:
 נוֹשָׂה לַבֹּדֶד הַשָּׁמַיִם. רוֹמֵם הָאֶרֶץ עַל הַמַּיִם:
 עֹשִׂיתָ כָּל הַפִּצְצָה לַבֹּדֶד. וְלֹא נִצְרַכְתָּ עוֹר בְּגִגְדֶּךָ:
 סוֹעֵר אִין מִי יִסְעָרְךָ. הַכֹּל מִמֶּנּוּ וּמִיָּדְךָ:
 בְּכִכְרָךְ אִין בֶּן עֵתָה וְדַעְתָּךְ. וְלַעֲזוֹלָם כָּל כְּבוֹדְךָ אִתְּךָ:
 וְלֹא יַעֲפֶה וְלֹא יִגָּעַת. כִּי בְּמִלְאֲכָתָה לֹא עָמַלְתָּ:
 כִּי בַדְבָרְךָ כָּל יִצְוֶיךָ. וּמַעֲשֵׂה הַפִּצְצָה בְּמִאֲמָרֶיךָ:
 וְלֹא אֲחִירָתוֹ וְלֹא מִסְּחָרָתוֹ. הַכֹּל עֲשִׂיתוּ יָפָה בַּעֲתוֹ:
 מִבְּלִי מְאוּמָה כָּל חֲדָשְׁתָּה. וְאֵת הַכֹּל בְּלִי כָל (כ"א בלי) פְּעֻלָּתָה:
 וְעַל לֹא יִסוֹד הַכֹּל יִסְרָתָה. בְּרִצּוֹן רוּחָה כָּל תְּלִיתָה:
 וְרוּעוֹת עוֹלָם אֵת כָּל נוֹשָׁאוֹת. מֵרָאשׁ וְעַד סוֹף וְאִינָם גְּלָאוֹת:
 בְּעִינָה לֹא דָבָר חוֹקֶשֶׁת. רִצּוֹנָה כָּל דָּבָר רוּחָה עוֹשָׂה:
 לַפְּעֻלָּתָה לֹא דְמִיּוּתָה. אֵל כָּל הַזֶּאֱרָר לֹא שְׁוִיּוּתָה:
 וְלֹא קִדְמָה לְמִלְאֲכָתָה מְלָאכָה. חֲכָמָתָה הִיא הַכֹּל עֲרִכָה:
 לְרִצּוֹנָה לֹא קִדְמוֹ וְאַחֲרָה. וְעַל הַפִּצְצָה לֹא בּוֹסְפוֹ וְחִסְרוֹ:
 מִכֹּל הַפִּצְצָה לֹא שְׂבָחָתָה. וְדָבָר אֶחָד לֹא חִסְרָתָה:
 לֹא הִחְסָרָתָה וְלֹא הִעֲרַפְתָּה. וְדָבָר בֶּקָם לֹא פְעֻלָּתָה:
 אִמָּה תִשְׁבַּחֲהֶם וּמִי הַתַּעֲיִבָם. וְשִׁמְיָן דָּבָר לֹא נִקְצָא בָם:
 הַחֲלוֹת בְּחִכְמָה עֲשִׂיתָם. בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת כְּלִיתָם:

כְּאֲנֵנוּ הָאֵלֹהִים הוּא חַי מְדַבֵּר, וְצִיּוֹר בְּחוֹק וְהוּא הַמַּתְחַזֵּר וְנִסְיָן וְסִגּוּלָה אוֹ מַקְרָה
 כְּאֲנֵנוּ הָאֵלֹהִים הוּא חַי צוֹחֵק אוֹ חַי כּוֹתֵב וְכוּנֵנוּ, וְצִיּוֹר חִינּוּ לֹא בְּגֵדָה וְלֹא
 בְּחֵק וְהוּא הַמַּתְחַזֵּר וְנִסְיָן וְהוּא הַמַּתְחַזֵּר וְנִסְיָן וְהוּא הַמַּתְחַזֵּר וְנִסְיָן וְהוּא הַמַּתְחַזֵּר וְנִסְיָן
 וְשִׁלֵּשׁ עֲתוֹת הֵם הַחֹלֶק וְהַסֵּד וְהַעֲתִיד, וְשִׁלֵּשׁ מִדּוֹת הֵם הַסֵּד הַיְדוּעוֹת צִסֵּס נִי
 רַחֲקִים הֵם הַחֹדֶךְ וְהַרְחֹק וְהַעֲוֹנָה, וְהֵם לֹרֵת הֵקוּ וְהַשְׁמַח וְהַנֶּסֶם; וְהֵם הַעֲנִינִים
 הַמַּכְרִים הֵם וְהַקְּפִים כָּל הַמַּלְאָכוֹת עִם הַמַּיִנִּיּוֹת וְהַשְׁמַח וְהַנֶּסֶם וְהַקְּפִים
 צִנְעָנִים וְהַקְּפִים לֵכֵן אִין צִסֵּס מֵהֵם צִנְעָנִי יֵתִי כִי הוּא צוֹרֵא כָּל עֹלָם וְכָל
 מַקְרָה וְהוּא מְרוֹמֵם וְכָל שִׁנְיָ וְהַשְׁמַח וְהַקְּפִים וְהַקְּפִים לֵכֵן כִּי צִנְעָנִי לַחֲפֹס צוֹ כָּל מַלְאָכוֹת.

מראשית ועד אחרית עשויים. באמת ובידך וטוב ראויים:
הקבמת במעשי ידך. רוב רחמך וחסדיך:
כי רחמך וחסדיך. הלא מעולם על עבדיך:
ועד לא כל חי הוכן לבלבל. לפני איכל תתן אכל:
ומזון ומכון תעשה בפי כל. צרכי הכל באשר לכל:
שלשת ימים הראשונים. אז הכינותם לאחרונים:
אז עשית אור בשלמת. אחר מאורות מפול שלמה:
בסתרם כל יצור מאוד נבילת. ואחר כל מאוד גתנבילת:
אז באין לבוש ותרד לזבש. עד לא אורג גאות לבש:
אור בשלמה וכמעיל עוטה. שמים ביריעה נוטה:
עשית גם לאורים ורכים. ורצוא ושוב בנחת מהלכים:
הבבילת בין מים למים. במתיחת רקיע השמים:
מוזנות מעונות לשרץ מים. ועוף יעופף על (פני רקיע) השמים:
עשב וחסיר לבשה אדמה. מאכל לחיה ולכל בהמה:
בקרן שמונו נמעת. אל האדם אשר עשית:
עזר בגדוד עשית לו. די מחסורו אשר יחסר לו:
כל מעשיך בידו תתה. ותחת רגליו הכל שתה:
להעלות מהם בקר וצאן. על מזבחה יעלו לרצון:
עשית לו כתונת לשרת. לסדרת קודש ולתפארת:
שמת בקרבן חכמת אלהים. כי יצרתו לך בצלם אלהים:
לא תנעת על פני אדמה. צרכי אדם וכלם בחכמה:
מעשיך מאד רבו וגדלו. ושמו יי כלם יחללו:
רבו וגדלו מאד מעשיך. יודיה יי כל מעשיך:
כל פעלת למענה. ולכבודך כל קניגה:

ליום השבת.

אז ביום השביעי נחת. יום השבת על כן ברכת:
ועל כל פועל תהלה ערוכת. חסדיך בכל עת יברכות:

בְּרוּךְ יְיָ יוֹצֵר כָּל־מַעֲלָוֹת. אֱלֹהִים חַיִּים וְקַלֵּךְ עוֹלָם:
 כִּי מַעֲלָוִים עַל עֲבָרֶיךָ. רֹב רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶיךָ:
 וּבְמַצְרִים מַחֲלֹת לְהוֹדִיעַ, כִּי מֵאֵד נִשְׁלֹת:
 עַל כָּל אֱלֹהִים בַּעֲשׂוֹתֶיךָ בָּהֶם שְׂפָטִים גְּדוֹלִים וּבְאֱלֹהֵיהֶם:
 בְּבִקְשֶׁה יָם סוּף עֲמָה רָאוּ מִיָּד סִגְדוּלָה וַיִּירָאוּ:
 נִתְּנָה עֲמָה לַעֲשׂוֹת לָךְ שֵׁם תִּפְאָרֶת לְחִרְאוֹת גְּדוֹלָה:
 וְדִבַּרְתָּ עִמָּם מִן הַשָּׁמַיִם. וְגַם תַּעֲבִים נִטְפוּ מִיָּם:
 יִדְעָה לְכַתֵּם בְּמִדְבָּר. בְּאַרְץ צִיָּה אִישׁ לֹא עָבַר:
 תִּמְצָה לַעֲמָה דְגוּן שָׁמַיִם. וְכַעֲפֹר שָׂאֵר וּמִצּוֹר מִיָּם:
 תִּגְרֹשׁ גּוֹיִם רַבִּים עַמִּים. יִירָשׁוּ אֶרֶץ וְעַמִּל לְאֻמִּים:
 בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקִּים וְתוֹרוֹת. אִמְרוֹת יְיָ אִמְרוֹת מְהוֹרוֹת:
 וַיִּתְּעֵדֵנוּ בְּמִרְעָה שָׁמָּה. וּמַחֲלִמִּישׁ צוּר פִּלְגֵי שָׁמָּה:
 בְּנוֹתָם בָּנוּ עִיר מְדִישָׁה. וַיִּפְאֲרוּ בֵּית מִקְדָּשָׁה:
 וַתֵּאמֶר כֹּה אֲשַׁב לְאֶרֶץ יָמִים, צִידָה בְּרַךְ אֲבֹרָה:
 כִּי שֵׁם יוֹבְחוּ וּבְחֵי צָדֵק. אֵף כִּתְּנִיהָ וּלְבָשׁוּ צָדֵק.
 וּבֵית חֲלָוִי נְעִימוֹת יוֹמְרוּ. לָךְ יִתְרוֹעְעוּ אֵף יִשְׁירוּ:
 בֵּית יִשְׂרָאֵל וַיֵּרָא יְיָ. וַיִּבְרֹךְ וַיּוֹדוּ שְׁמָה יְיָ:
 הַטִּיבוֹת מֵאֵד לְרֹאשׁוֹנִים. בֵּן תִּיטִיב גַּם לְאַחֲרֹנִים:
 יְיָ תִּשְׁיֵשׁ גֵּא עֲלֵינוּ. כַּאֲשֶׁר שִׁשְׁתָּ עַל אֲבוֹתֵינוּ:
 אוֹתָנוּ לְחִרְבוֹת וּלְהִיטִיב. וְגוֹדֵה לָךְ לְעוֹלָם כִּי תִיטִיב:
 יְיָ תִּבְנֶה עִיר מְהֵרָה. כִּי עֲלֶיהָ שְׁמָה נִקְרָא:
 וְקָרַן דֹּד תַּצְמִיחַ כֹּה. וְתִשְׁכּוֹן לְעוֹלָם יְיָ בְּקִרְבָּה:
 וּבְחֵי צָדֵק שְׁמָה נִבְחָה. וְקִימֵי קִדְשׁ תַּעֲרֵב מִנְּחָה:
 וּבְרַךְ עֲמָה בְּאוֹר פְּגִיָּה. כִּי תַפְצִיץ לַעֲשׂוֹת רְצוֹנָה:
 וּבְרְצוֹנָה תַעֲשֶׂה חֲפָצֵנוּ. הַבְּטֵאָה עֲמָה כָּלֵנוּ:
 בְּחִרְתָּנוּ הָיוֹת לָךְ לְעַם סִגְלָה. עַל עֲמָה בְּרַכְתָּה סִלָּה:
 וּמִיָּד נִסְפָּר תִּהְלָתָה. וְנִהְלָל לְשֵׁם תִּפְאָרְתָּה:
 וּמְבָרַכְתָּה עֲמָה יְבוֹרָה. כִּי אֵת כָּל אֲשֶׁר תִּבְרַךְ מְבָרַךְ:

נאני בעודי אהללה בוראי. ואברקכה כל ימי צבאי:
יהי שם יי מבורך לעולם. מן העולם ועד העולם:

כפתוב ברוך יי אלהי ישראל מן העולם ועד העולם. ויאמרו כל
העם אמן והלל ליי: ענה דניאל ואמר לחנא שמה די אלהא מברך מן
עלמא ועד עלמא די חקמתא וגבורתא די לה היא: וגאמר ויאמרו הלל
ישוע וקדמיאל בני חשבנניה שרביה הודיה שבנניה פתחיה קומו ברכו
אתי אלהיכם מן העולם עד העולם ויברכו שם כבוד ופרומם על כל
ברכה ותהלה: וגאמר ברוך יי אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ואמר
כל העם אמן הללויה: וגאמר ויברך הויד אתי לעיני כל השהל ויאמר
הויד. ברוך אתה יי אלהי ישראל אבינו מעולם ועד עולם:

שיר הכבוד.

כספותמין חרון סקדס לאנעים ומירות יש לאמר די פסוקים חלו.
שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם. ויבוא סלך הכבוד:
מי זה סלך הכבוד. יי עוזו וגבור יי גבור סלתסה:
שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם. ויבא סלך הכבוד:
מי הוא זה סלך הכבוד. יי צבאות הוא סלך הכבוד סלם:

אנעים ומירות וישירים אארוג. כי אליה נפשי תערוג:

נפשי חמדה בצל ידה. להעת כל רז סודך:

מדי רברי בכבודה. הומה לפי אל הודיה:

על בן ארבר בה נכבדות. ושמה אכבר בשירי ירדות:

אספרה כבודה ולא ראיתיה. ארמה אכנה ולא ידעתייה:

ביד נביאיה בסוד עבריה. דמית הדר כבוד הודיה:

גדלתה וגבורתה. כנו לתקח פעלתה:

דמו אותה ולא כפי ישה. וישווה לפי מעשיה:

המשיליה ברב חזיונות. הנה אחד בכל חזיונות:

ויחזו בה זקנה ובחרות. וישער ראשה בשכיבה ושחרות:

וקנה ביום דין ובחרות ביום קרב. באיש מלחמות גידו לו רב:
 חבש כובע ישועה בראשו. הושיעה לו ימינו וזרע קדשו:
 טללי אורות ראשו נמלא. וקנצותיו רסיסי לילה:
 ותפאר בי כי חפץ בי. והוא יהיה לי לעטרת צבי:
 בתם טהור פו דמות ראשו. וחק על מצח כבוד שם קדשו:
 לחן ולכבוד צבי תפארה. אמותו לו עטרה עטרה:
 מחלפות ראשו בבימי בחרות. קנצותיו תלמלים שחרות:
 גוה הצדק צבי תפארתו. יעלה נא על ראש שמחתו:
 סגלתו תהי בידו עטרת. וצנף מלוכה צבי תפארת:
 עמוסים נשאים עטרת ענדם. מאשר יקרו בעיניו כבדם:
 פארו עלי ופארי עליו. וקרוב אלי בקראי אלי:
 צח ואדום ללבושו אדם. פודה בדרךכו בבואו מאדום:
 קשר תפלין הראה לענו. תמונת יי לנגד עיניו:
 רוצה בעמו ענוים ופאר. יושב תהלות בם להתפאר:
 ראש הברה אמת קורא מראש דור ודור. עם הורשה הרוש:
 שית המון שירי נא עליה. ורנתי תקרב אליה:
 תהלתי תהי לראשה עטרת. ותפילתי תפון קשדת:
 תיקר שירת רש בעיניה. כשיר יושר על קרבניה:
 ברכתי תעלה לראש משביר. מחולל ומוליד צדיק בביר:
 ובברכתי תגעגע לראש. ואותה קח לה כבשמים ראש:
 יערב נא שיחי עליה. כי נפשי תערוג אליה:

סדר נשיאת כפים.

כשהחזן אומר ומפני המאנינו תאמר זה:

יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שכל טפה וטפה קרי שרצא ממני לבטלה ומכל ישראל בכלל ובפרט שלא במקום מצוה בין באונס ובין ברצון והנשמות העשוקות בקליפות הנפוצים מארבע כנפות הארץ והנשמות ראולין ערסלאין הנפורים בין הגוים ועל ידי זה חרב עירנו ושם בית מקדשנו וגלה יקרנו ונטל כבוד מבית חיינו תפליטם הקליפות כל הניצוצות הקדושות שבעולם ויחזרו לקבצם בקדושה שנית וקרב פוורנו מבין הגוים ונפוצותינו כנס מירכתי ארץ ויקים בנו מקרא שכתוב ושב ה' אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך ה' אלהיך שמה אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלהיך ומשם יקחך ויקים בנו באהבתו ובחמלתו הוא גאלם ויגאלם וינשאם כל ימי עולם בכח השם הקדוש הוה ב"ט ובשם הקדוש הוה חב"ו היוצא מפסוק "חיל בלע" ויקראנו שתחזירם למקום קדושה ויגאלנו גאולת עולם לחבר האוהל לחיות אחד:

אין נשיאת כפים צפחות ונעשרה והכהנים מן המניין. אפי' מתפללין צניח שחין שם ס"ם נוסחין כפיהם. נתפשט המנהג צאלו המדינות שאין הכהנים נוסחים כפיהם אלא צניחים מוצים שהם יוני שמחה ועוז לז' הוא יצרך כי לריך שיהיה המצרך צמחה, ומשעם זה האכל אינו נשא את כפיו, ולריך האכל ללאת מזה"כ כשהכהנים רומזין ידיהם לעלות לדוכן, שלא יהא צצה"כ כשהש"ץ קורא כהנים שלא יעזרו צג' עשה. כהן שעומד צתפלה וסחזן מניע ללה פוסק ועולה, ואם יש שם כהנים אחרים אינו פוסק. לא יעלו הכהנים לדוכן צונעליים. ואע"פ שנטל ידיו שמחית חזר ונטל ידיו. והלוי ילק נים על ידיו, אם אין לוי צצה"כ ישפכו הצכורים המים על ידיהם, ואם אין צכור צצה"כ ולא לוי ישפוך הסהן עמנו על ידיו ולא ישראל. כשנחיל הש"ץ רלה יעקרו הכהנים שצצה"כ רגליהם לעלות לדוכן, וכשעומדין על הדוכן יאמרו זה.

יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שתהי תברכה תואת

להעם	לכהנים
שצניתינו לברכה את-עמך ישראל	שצניתינו לברכה את-עמך ישראל

ברכה שלמה ולא ידעה בה מבשול ועון מעתה ועד עולם:

ומאריכין צתפלה זו עד שיכלה מפי הליצור חזן שלאחר הסוד שנק וכו' כדי שיענו הליצור חזן על תרוייהו. ועומדים הכהנים עם פניהם כלפי היכל עד שיתחיל הש"ץ כהנים צקול רס ולא מחרירין פניהם כלפי העם ולא יחזירו פניהם צין צתחלה צין צסוף אלא דרך צנין ומצרכין. ומנצידין ידיהם כנגד כתפיהם ופושטין ידיהם וחולקין אלצעותיהם, ומכונין לעשות ה' אוררים צין שני אלצעות לשני אלצעות אור אחד וצין אלצע לגודל וצין גודל לגודל לקיים מליץ מן המרכוס. אין לכהנים לנגן אלא ניגון אחד מתחלה ועד סוף, כדי שלא יצאו לירי טירוף דעת. צשעה שסכתהים מצרכין את העם לא ציינו ולא יסירו דעתם אלא יהא פניהם כלפי צמח צמח כמו שעומדין צתפלה. אלו מקומות שהכהנים מופקין פניהם לדרוס ולפזון: יברכה, ישמרך, אליך, לך, שלום. ולריך הסהן לכוון צמלת יצרכך שהאל ית"ש ישפיע

מכמה על ישראל. וזמנלת ויסנדרך יכין שהאל ית"ש יתן צנים לישראל. וזמנלת יחד יכין שהאל ית"ש יוסיף חיים לישראל. וזמנלת ויחנך יכין שהאל ית"ש יצרך את ישראל בנשיאת קן. וזמנלות ישא ה' פליו אליך יכין שהאל ית"ש יצרך את ישראל בעושר ונמשלה. וזמנלות וישם לך שלום יכין שהאל ית"ש יצרך את ישראל בצרכה שלום כמשמעו. ע"כ ומלחמי הכוונות אלו כתובים צהם ספר יצירת, ומראה שכל כן נהגו קדמונינו להאריך קצת בניגונים לכין כל אלה והם כוונות הפשוטות שכל כהן יכול לכין צהם, ומי שצא צסוד ה' ימלא כוונות גדולות על פי הסדר בכתבי האר"י ז"ל. וכל אדם יכין לצרכה כהנים והוא פניו כלפי הכהנים ולא יסתכל צהם. והאנשים הנזהרים לומר פסוקים מעין כל מלה ומלה של צרכה יהיו מהירים לאומנם צעשה שהש"ץ מנגן דוקא אבל לא כשהכהנים מנגנים. והש"ץ מקרא את הכהנים מלה צמלה עד דסייעו פסוק ראשון, ולא הסקל עונין אמן, וכן אחר פסוק שני ואחר פסוק שלישי.

הש"ץ.

רצה יי אלהינו בעמך ישראל ובתפלתם. והשב את העבודה לדביר ביתך ואשי ישראל ותפלתם באהבה תקבל ברכון ותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך:

סוקל והש"ץ.

(*) ותערב עליה עתירתנו בעולה ובקרבן. אגא רחום ברחמיך הרבים השב שכנתך לציון וסדר העבודה לירושלים. ותחזינה עינינו בשוכה לציון ברחמים. ושם נעבדך ביראה כימי עולם ובשנים קדמוניות:

הש"ץ ומסיים.

ברוך אתה יי שאותך לבדך ביראה נעבוד.

הקהל.

מודים אנחנו לך שאתה הוא אלהינו ואלהי אבותינו אלהי כל בשר יוצרנו יוצר בראשית ברכות ותודאות לשמה הגדול והקדוש על שהחייטנו וקיימטנו בן תחינו ותקיימנו ותאסוף גליותינו לחצרת קדשה לשמור חקיה ולעשות רצנה ולעבדך בלבב שלם על שאנחנו מודים לך. ברוך אל ההודאות:

מודים אנחנו לך שאתה הוא אלהינו ואלהי אבותינו אלהי כל בשר יוצרנו יוצר בראשית ברכות ותודאות לשמה הגדול והקדוש על שהחייטנו וקיימטנו בן תחינו ותקיימנו ותאסוף גליותינו לחצרת קדשה לשמור חקיה ולעשות רצנה ולעבדך בלבב שלם על שאנחנו מודים לך. ברוך אל ההודאות:

(*) ותערב עליך כל"ל, כמ"ס חכס ראב"ע צלמות דף כ"ט ז', וכ"כ וי"צ.

נָסִיף שְׁכַבְל־יּוֹם עִמּוֹנוּ וְעַל גִּפְּלֹאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שְׁכַבְכַּל־
 עַת עָרַב וּבִקֵּר וְצַהֲרַיִם הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם
 כִּי לֹא־תָמוּ חֲסָדֶיךָ. מַעֲוֹלָם קָנִינוּ לָךְ.
 וְעַל כָּל־ם יִתְבָּרֵךְ וְיִתְרוֹמֵם שְׁמֶךָ מַלְכֵנוּ תָמִיד לְעוֹלָם וָעֶד.

בר"ה וי"כ.

ובתשוב לחדשים טובים כל-בני בריה:

וְכָל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֵלָה וַיְהַלְלוּ אֶת־שְׁמֶךָ בְּאַמֶּת הָאֵל
 יְשׁוּעָתָנוּ וְעֲזָרָתָנוּ סֵלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יי הַטּוֹב שְׁמֶךָ וְלָךְ
 נָאָה לְהוֹדוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בְּרַבְנוּ בְּבִרְכָּה חֲמִשְׁלָשֶׁת בַּתּוֹרָה הַתְּנוּכָה
 עַל יְדֵי מֹשֶׁה עֲבָדְךָ הַעֲמוּנָה מִפִּי אֲהָרֹן וּבָנָיו הַסֵּדֵן נְקִיל כְּתָנִים
 עִם קְרוֹשָׁה בְּאֵמֹר:

הכתנים ונכנין.

בָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
 בְּקִדְּשָׁתוֹ שְׁלֵאַ־הָרֶן וְצִנְנוּ לְבָרְךָ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

הקטל חומר.

הס"ן וקרא.

יְבָרְכֶךָ יי מַצִּיּוֹן עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

יי אֲדָרְגִינוּ מִתְּאֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:

וְשִׁמְרָה שְׁמִרְנִי אֵל כִּי חֲסִיתִי בָךְ:

כשהכתנים ומננים וישמך חוורים זה.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם אָנִי שְׁלֶךְ וְחִלּוּמוֹתִי שְׁלֶךְ. חֲלוּם חֲלַמְתִּי וְאִנִּי
 יוֹדֵעַ מָה הוּא. יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵי וְאַלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׁיִחְיוּ כָּל
 חֲלוּמוֹתִי עָלַי וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה בֵּין שְׁחֲלַמְתִּי עַל־עַצְמִי וּבֵין
 שְׁחֲלַמְתִּי עַל־אַחֲרִים וּבֵין שְׁחֲלַמְנוּ אַחֲרִים עָלַי. אִם טוֹבִים הֵם חֲזָקָם
 וְאִפְּסָם וַיִּתְקַיְּמוּ כִי וּבָהֶם כְּחִלּוּמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק. וְאִם צָרִיכִים רְפוּאָה
 רְפָאם בְּחֻזְקָהּ מֶלֶךְ יְהוּדָה מַחְלִיו וּקְמָרִים הַנְּבִיאָה מַצְרַעְתָּהּ וּכְנַעְמֹן
 מַצְרַעְתּוֹ וּקְמֵי טָרָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּינוּ וּקְמֵי יִרְחוֹ עַל יְדֵי אֱלִישֶׁע.
 וּקְשֵׁם שְׁחַפְּכָה אֶת־קִלְלַת בְּלָעַם הַרְשָׁע מִקְלָלָה לְבִרְכָּה בֵּן תַּחֲסֵף כָּל
 חֲלוּמוֹתִי עָלַי וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִחַנְנֵנִי וְתִרְצָנִי. אָמֵן:

אלהים יתגבנו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה: אר
 יי אל רחום וחנון ארך אפים ורחסד ואמת: יי
 פנה אלי ותגבי כי יחיד ועני אני: פניו
 אליה יי נפשי אשא: אליה
 הנה בעיני עבדים אל־י אדוניהם בעיני ויחנה
 שפחה אל־י וגברתה בן עינינו אל־י אלהינו
 עד שיתגבנו: רבנו של עולם.
 ישא ברכה מאת יי וצדקה מאליה ישעו: ישא
 (ומצא־חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם):
 יי תגבנו לה קונו הנה ורועם לבקרים אף יי
 ישועתנו בעת צרה: יי
 אל־תסתר פניך ממני ביום צר לי תטה־אלי פניו
 אונה ביום אקרא מחר עגבי: אונה
 אליה נשאתי את־עיני הישבי בשמים: אליה
 ושמו את־שמי על־בני ישראל ואני אברכם: ושם
 לה יי הגדלה ותגבורה ותתפארת ותנצח ותהוד לה
 ב־כל בשמים ובארץ לה יי הממלכה והמתעשא
 לכל לראש: לה
 שלום שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר יי ורפאתיו: שלום

יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שתעשה למען קרשת חסדיך
 וגדל רחמיך הפשוטים ולמען טהרת שמה הגדול הגבור והנורא בך
 עשרים ושתים אותיות היצא מפסוקים של־ברכת כהנים האמורה מפי
 אהרן ובניו עם קדשה שתתנה קרוב לי בקראי לה ותשמע תפילתי
 ואנקתי תמיד בשם ששמעת אנקת יעקב תמימה הנקרא איש תם.
 ותתן־לי ולכל־נפשות ביתי מזונתנו ופרנסתנו ברחו ולא בצמצום
 בהתר ולא באפור בנחת ולא בצער טמחת ידה הרחבה בשם שנתת

פסח לחם לאכל ובגד ללבוש ליעקב אבינו הנקרא איש תם. ותתנגנו
 לאהבה ולחן ולחסד בעיניך ובעיני כל־דואינו. ויהיו דברי נשמעים
 לעבודתך. בשם שנתת את־יוסף צדיקה בשעה שהלבישו אביו בתנת
 פסים לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל־דואיו. ותעשה עמי
 נפלאות ונסים ולטובה אות. ותצליחני בדרך, ותן בלבי בינה לחבין
 ולהשכיל ולקיים את־כל־דברי תלמוד תורתך וסודותיה. ותצילני
 משגיאות ותמטה רעיוני ולבי לעבודתך. ותאריך ימי (וימי אשתי
 ובני ובנותי) (וימי אבי ואמי) בטוב ובנעימות ברחב עז ושלום. אמן סלה:
 ויכוין לסיים עם הכהנים כדי שיענו הקהל אמן:

נח־דעמך דיו פריעוטער דען זעגטן בעענדיגט, ספרי־ט דיו געווינדע:
 אדיר במרום שוכן בגבורה. אתה שלום ושמה שלום. יהי רצון
 שתשים עלינו ועל־עמך בית ישראל חיים וברכה למשמרת שלום:

והכהנים וחזירים פניהם כלפי ההיכל ולזוירים:

רבון העולם, עשינו מה שצוית עלינו אה אתה עשה עמנו כאשר
 הבטחתנו. השקיפה מפעון קדשך מן־השמים וברך את־עמך את
 ישראל ואת הארמה אשר נתת לנו כאשר נשבעת לאבותינו ארץ
 זבת חלב ודבש:

הכהנים זכרו זעילת מעליהם שלא יגעו צדיים ואם נגעו יחזרו ליטול ידיהם:
 שים שלום טובה וברכה חן וחסד ורחמים עלינו ועל כל ישראל
 עמך ברכנו אבינו בלנו באחד באור פניך כי באור פניך נתת לנו יי
 אלקינו תורת חיים ואהבת חסד וצדקה וברכה ורחמים וחיים ושלום.
 וטוב בעיניך לברך את־עמך ישראל בכל־עת ובכל־שעה בשלומך.

צ"ס וי"כ

בספר חיים ברכה ושלום ופרנסה טובה נזכר ונכתב לפניה אנחנו
 וכל־עמך בית ישראל לחיים טובים ושלום:

שיר של יום.

מן ומנטמג. היום ראשון בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

כִּי לְדָוִד מְזִמּוֹר. לִי הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תִּבְלֵ וְיֹשְׁבֵי
 בָּהּ: כִּי הוּא עַל־יָמִים יִסְדָּהּ. וְעַל־נִתְרוֹת יִכַּנְגְּנָה:
 מִרְיָעָלָהּ בָּחַר יי. וּמִרְיָקוֹם בְּמָקוֹם קָדְשׁוֹ: נָקִי בָפִים
 וּבֵר לִבָּב. אֲשֶׁר לֹא־נִשְׂא לִשְׂוֹא נִפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע
 לְמַרְמָה: יֵשׂא בִרְכָּה מֵאֲתִי. וְצִדְקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ:
 זֶה הוֹר ה' דָּרְשׁוּ. מִבְּקִשֵּׁי פִגְיוֹ יַעֲקֹב סֵלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים
 רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם. וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד:
 מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד. יי עֲזֹז וְגִבּוֹר יי גִּבּוֹר מִלַּחְמָה:
 שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם. וַיָּבֹא מֶלֶךְ
 הַכְּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד. יי צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ
 הַכְּבוֹד סֵלָה:

מן ומנטמג. היום שני בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

סֵח שִׁיר מְזִמּוֹר לְבְנֵי קִרְחָ: גְּדוֹל יי וּמַהֲלֵל מְאֹד.
 בָּעִיר אֱלֹהֵינוּ חֲרָקְדָּשׁוֹ: יִפְחֵ נוֹף מִשׁוֹשׁ פְּלִי־הָאָרֶץ.
 חֲרָצִיוֹן יִרְכָּתִי צִפּוֹן קִרְיַת מֶלֶךְ רַב: אֱלֹהִים בְּאֶרְמוֹנוֹתֶיהָ
 נוֹדַע לְמִשְׁגָּב: כִּירְהֹגָה הַמְּלָכִים נוֹעְדוֹ. עָבְרוּ יַחֲדוֹ:
 חִפָּה רָאוּ בֶן תַּמָּהוּ. גִּבְהָלוּ נַחֲפָזוֹ: רָעָדָה אֲחֻזָּתָם שָׁם.
 חִיל בִּיּוֹלָדָה: בָּרוּחַ קָדִים. תִּשְׁבֵּר אֲנִיּוֹת תִּרְשִׁישׁ:
 בְּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ בֶּן רֵאִינוּ בָּעִיר יי צְבָאוֹת בָּעִיר אֱלֹהֵינוּ.
 אֱלֹהִים יִכַּנְגְּנָה עַד־עוֹלָם סֵלָה: דְּמִינוּ אֱלֹהִים חֲסִידָה.
 בְּקֶרֶב הַיִּכְלָל: בְּשִׁמְךָ אֱלֹהִים בֶּן הַיִּהְלָקָה עַל־קִצּוֹרֵי

שיר של יום

אֶרֶץ. צֶדֶק מְלֹאָה יִמִּינָהּ: יִשְׁמַח הַר־צִיּוֹן תְּגַלְגֶּה בְּנוֹת
יְהוּדָה. לִמְעַן מִשְׁפָּטֶיהָ: סִבּוּ צִיּוֹן וְחִקִּיפוּהָ. סִפְרוּ
מִגְדָּלֶיהָ: שִׁיתוּ לְבָבְכֶם לַחֲיִלָּה פִּסְגּוֹ אֲרָמְנוֹתֶיהָ. לִמְעַן
תִּסְפְּרוּ לְדוֹר אַחֲרוֹן: כִּי זֶה אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ עוֹלָם וָעֶד.
הוּא יִנְהַגֵּנוּ עַל־מוֹת:

מן דיענוטמא. היום שלישי בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש
פב מזמור לאסף. אלהים נצב בעדת־אל בקרב
אלהים ישפט: עד־מתי תשפטו־עול. ופגי רשעים
תשאדסלה: שפטו־דל ויתום. עני ורש הצדיקו: פלטו־
דל ואביון. מיד רשעים הצילו: לא ידעו ולא יבינו
בחשכה יתחלכו. ומוטו כל־מוסדי ארץ: אני אמרתי
אלהים אתם. ובגי עליון כלכם: אכן כאדם תמותון.
ובאחד השרים תפלו: קומה אלהים שפטה הארץ. כי
אתה תנחל בכל־הגוים:

מן ויטוומך. היום רביעי בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש
צד אל־נקמות יי. אל נקמות הופיע: הנשא שפט
הארץ. השב נמול עלי־נאים: עד־מתי רשעים יי. עד־
מתי רשעים יעלוזו: וביעו ידברו עתק. ויתאמרו כל־
פעלי און: עמה יי ידבאו. ונחלתה יענו: אלמנה וגר
יחרגו. ויתומים ירצחו: ויאמרו לא יראה־יה. ולא יבין
אלהי יעקב: בינו בערים פעם. ובסילים מתי תשכילו:
הנטע און חלא ישמע. אם־יצר עין חלא יביט: היסר
גוים חלא יזכית. המלמד אדם דעת: יי ידע מחשבות
אדם. כי המה הכל: אשרי הנכבד אשר תיסרגו יה.
ומתורתה תלמדנו: להשקיט לו מימי רע. עד־יכרה

שיר של יום

לְרַשֵׁעַ שָׁחַת: כִּי לֹא־יִמָּשׁ יְיָ עִמּוֹ. וְנִחַלְתּוּ לֹא יַעֲזֹב:
 בִּירְעֵר־צֶדֶק יֵשׁוּב מִשְׁפָּט. וְאַחֲרָיו כָּל־יִשְׂרָאֵל־לֵב: מִי־
 יָקוּם לִי עַם־מְרֹעִים. מִי־יִתִּיצֵב לִי עַם־פְּעֻלֵי אֶזְנוֹ: לִוְלִי
 יְיָ עֲזָרְתָה לִּי. כַּמַּעַט שִׁכְנָה דוֹמָה נַפְשִׁי: אִם־אִמְרַתִּי
 מִטָּה רַגְלִי. חֲסֹדְךָ יְיָ יִסְעֶדְנִי: בָּרַב שְׂרָעָפִי בְּקֶרְבִּי.
 תִּנְחֹמְנִיךָ יִשְׁעֵשְׁעוּ נַפְשִׁי: הִתְחַבְּרֶךָ כִּסֵּא הַזֹּהַת. יוֹצֵר
 עֶמֶל עַל־יַחַק: יְגֹדְדוּ עַל־גִּפְשׁ צְדִיק. וְדָם נָקִי יִרְשִׁיעוּ:
 וַיְהִי יְיָ לִי לְמִשְׁנֵב. וְאֱלֹהֵי לְצֹר מַחֲסִי: וַיֵּשֶׁב עֲלֵיהֶם
 אֶת־דְּאוֹנָם וּבִרְעָתָם יַצְמִיתֵם. יַצְמִיתֵם יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

מן דקננערנשטאג. היום חמושי בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש
 פא למנצח על־הגתית לאסף: הרנינו לאלהים עזנו.
 הריעו לאלהי יעקב: שאר־זמרה ותגידתך. כגור נעים
 עס־נגבל: תקעו בחדש שופר. בפסח ליום חגנו: כי
 חק לי־שְׂרָאֵל הוא. משפט לאלהי יעקב: עדות ביהוסף
 שמו בצאתו על־ארץ מצרים. שפת לא־ידעתי אשמע:
 הסירותי מסבל שכמו. בפיו מדוד תעב־רנה: בצרה
 קראת ואחלצך אענה בסתר רעם. אבחנו על־מי
 מריבה סלה: שמע עמי ואעידה בך. יִשְׂרָאֵל אִם־
 תִּשְׁמַע־לִי: לֹא־יִהְיֶה בך אֵל זָר. וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לֵאל
 גִּבֹּר: אֲנִכִּי יְיָ אֱלֹהֶיךָ הַמַּעֲלֶה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם. הִרְחֵב־
 פִּיךָ וְאַמְלֵאֲהוּ: וְלֹא־שָׁמַע עָמִי לְקוֹלִי. וַיִּשְׂרָאֵל לֹא־אָבָה
 לִי: וְאִשְׁלַחְהוּ בִּשְׂרִירוֹת לָבָם. יִלְכּוּ בְּמוֹעֲצוֹתֵיהֶם: לוֹ
 עָמִי שָׁמַע לִי. יִשְׂרָאֵל בְּדַרְכֵי יִתְּלָכוּ: כַּמַּעַט אוֹיְבֵיהֶם
 אֲכַנֶּה. וְעַל־צָרֵיהֶם אֲשִׁיב יָדִי: מִשְׁנֵאִי יְיָ יִכְחָשׁוּ־לּוֹ. וַיְהִי
 עֲתָם לְעוֹלָם: וַיֵּאכִילְהוּ מִחֶלֶב חֶסֶד. וּמִצֹּרֶךְ בִּשְׁאֵשׁ־בִּיעָה:

שיר של יום

מן פֿרייטאג. היום ששי בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

צג יי מלך גאות לבש לבש יי עז התאזר. אף-תכון
תכל בל-תמוט: נכון בסאך מאז. מעולם אָתה:
נשא נהרות יי נשא נהרות קולם. יִשְׂאוּ נהרות
דברים: מקלות מים רבים אֲדִירִים מִשְׁפָּרִים. אֲדִיר
בְּמָרוֹם יי: עֲדִיךָ נֶאֱמְנוּ מֵאֵד לְבִיתְךָ נֶאֱוָה-קֹדֶשׁ.
יי לֹאֲדָךְ יָמִים:

מן שבת. היום יום שבת קודש שבו הלויים היו אומרים במקדש

צב מזמור שיר ליום השַׁבָּת: טוב להדות ליי. ולזמור
לשִׁמְךָ עֲלִיוֹן: להגיד בְּבֶקֶר חֲסִידֶךָ. וְאִמּוֹנֶתְךָ בְּלִילוֹת:
עֲלֵי-עֲשׂוֹר וְעֲלֵי-גִבְלִי. עֲלֵי הַנִּיּוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמְחֶתְנִי יי
בְּפִעֲלֶךָ. בְּמַעֲשֵׂי יְדֶיךָ אֲרֹנָן: מִהֲנִדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יי. מֵאֵד
עֲמָקוֹ מִחֲשַׁבְתֶּיךָ: אִישׁ בָּעַר לֹא יָדַע. וּבָסִיל לֹא-יָבִין
אֶת-זֹאת: בְּפֶרֶחַ רִשְׁעִים כְּמוֹ-עֵשֶׂב וַיִּצְיָצוּ כָּל-פְּעֻלֵּי
אֵוֶן. לְהַשְׁמָדָם עֲדִי-עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֵלָם יי: כִּי הִנֵּה
אֵיבֶיךָ יי כִּרְהִיבָה אֵיבֶיךָ יֹאבְדוּ. יִתְפָּרְדּוּ כָּל-פְּעֻלֵּי
אֵוֶן: וְתָרֵם כְּרָאִים קֶרְנִי. בִּלְתִּי בְּשִׁמְן רַעֲנָן: וְתִבְט
עֵינִי בְּשׂוֹרֵי. בְּקָמִים עָלֵי מְרַעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנִי:
צִדִּיק בְּתֹמַר יִפְרַח. כָּאֲרוּ בְּלִבָּנוֹן יִשְׁגָּה: שְׁתוּלִים
בְּבֵית יי. בְּחֲצֹרוֹת אֱלֹהֵינוּ יִפְרִיחוּ: עוֹד יִנּוּכּוֹן
בְּשִׁיכָה. דְּשָׁנִים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי-יִשָּׁר יי.
צוּרֵי וְלֹא-עוֹלָתָה בּוֹ: